

Ketabton.com

ڈاکٹر عتیق اللہ

(ترجمہ)

لار ورکی

نواہ

(ناول)

TO NOT
Love
IM JUST DRUNK

ڊاڪٽر عتيق الله (ڙمن)

لار ورکی خوان

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

❖ دلیکوال لنده پېژندنه!

نوم مي عتيق الله او تخلص مي ژمن دي.
د کندهار ولايت د دريمي ناحيي اوسېدونکی يم
لکه څرنګه چې دا زما لومړي کتاب او ناول ډي لومړي
کتاب مي د ناحقه سزا ناول په نامه ليکلي وو چې له
ډيري کمي تجربې او بي عملي سره وو خو اوس مي
ددي کتاب لار ورکی حوان ناول کي ډيره علمي تغيرات
راوستلي دي او انشالله چې د خوبني وړ به مو
وگرځي.

خامخا کيداي سي چې ځيني تيروتنې اوس هم شتون
ولري نو ستاسو څخه هيله کومه چې تر هغو تيروتنې
راتير سي او بخښنه راته وکړي.

دا کتاب مي په داسي حال کي ليکلي دي چې د کتاب د
شروع څخه تر پايه پوري يي څلور مياشتې وخت
ونيوي او او خپل عمر مي اوس مهال د نولس او شل
په مينځ کي دي، نو لهاذا اوس مي هم تجربه لږ او بي
علمي مي ډيره ده

لار ورکی حوان

نور کتابونه هم په پلان کي لره د الله په توکل سره به
مخ ته حَم انشالله

ستاسو د دعا او تشويق په هيله يم

ستاسو کشر ورور او ملگري

عتيق الله ژمن

دکتاب په اړه خو خبري

"دا ناول د محمد د ژوند او هغه روهي سفر باندي تمرکز کوي چې له تېروتنو او گناهونو څخه توبې ته رسېدلو ته وده ورکوي. د دې کيسې له لارې لوستونکي کولی شي چې د انسان د ارادي ځواک، ديني باورونو، اخلاقي فشارونو، او توبې په اړه ژور فکر وکړي. محمد، چې د ژوند په يوه نااميدي نقطه کې د خپلو تېروتنو په اړه پوهېږي، په اخلاص سره خپل الله ته رجوع کوي، او د دې له لارې نه يوازې روحاني توبې ته رسېږي بلکه د خپل ژوند د نوي پيل لپاره يوه لاره پيدا کوي. دا کيسه د اخلاقو، ايمان، او ژوند په اړه يوه دردوونکې خو الهامي درس وړاندې کوي، چې څنگه يو فرد کولی شي له خپلو تېروتنو څخه زده کړي او خپل ځان په يوه نوي لار کې بيا پيدا کړي."

په دې توگه، لوستونکي بايد د ناول د پايښت په اړه پوښتنې ولري، او د محمد د اخلاقي تزلزل او روحاني تحول په اړه يې تفکر وکړي. دا کيسه ښيي چې هر فرد، که څه هم په گناهونو کې ډوب وي، د توبې له لارې په خپل ژوند کې يو مثبت بدلون راولي، چې د الله بخښنه او رحمت په اړه يوه ژوره پوهه لري.

لار ورکی حوان

د ژمي له يخو سره تازه آشنا شوی بنار، خپله سره ساه د شپې له تور تم سره گډوله. باران په وار وار د شیشو پر مخ لگېده، او وریځو د آسمان پر مخ د غم تور څادر غوړولی و. دا د هغو شپو له ډلې وه چې سړی یې یا پر حان ورگوري، یا له حان نه تېنتي.

تور رنگ موټر د بنار پر نمجن سرک چټک روان و. له وریځو، باران، او ریمیکس سندرو پرته بل هېڅ هم د فضا واک نه درلود. سندرو دومره لوړ اواز درلود چې د موټر له درکو څخه یې درز درز د کوڅو تر څنګو رسېده. بخاري چالانه وه، خو دا تودوخه یوازې جسمي وه – دننه یو داسې حوان ناست و چې روح یې له ډېرې یخنی یخ شوی و.

محمد – یو شل کلن، مغرور، خو دننه خالي حوان، موټر چلولو. نه یې مخ ته نظر و، نه شاته. یواځې سرعت و، او د وخت له چنګ نه د تېنتي بېخوده هڅې. د

سپیډومیټر ستن یې د نوي او سلو تر منځ بنورېده، خو د زړه سرعت یې له درکه ووتی و.

مخکې، یوه کوچنۍ ګوته اوبه راټولې وې. یو سړی، شین کالي، او دننه له سره باد سره جنگیدونکی، د سرک غاړې ته روان و. محمد نه یوازي دا چې سرعت ورو نه کړ، بلکې موټر یې لا چټک کړ. څرخونو اوبه پورته والوزولې، او د اوبو ډکه څپه د هغه بېوسه سړي پر ټول بدن راوپېښه شوه.

سړي یوه شپبه تم شو. کالي، څېره، لاسونه – هر څه یې لوند، خټو او ناپاکو اوبو څر کړل.

محمد د هندارې له لارې وکتل، او بې له وینا، د شونډو د یوه خندا سره یې پایله تائید کړه. دا خندا نه له وجدان سره تړاو درلود، نه له شرمه – دا یوازي د غرور یوه کره شپبه وه.

کور ته ورسېد. د دروازي مخې ته يې درې ځله درنگ
وواهه. سره هوا، باران، او د شپې چوپتيا – خو څوک
دروازه نه خلاصوي. بالاخره زنگيې وکړ. احمد، لس
کلن ورور، تيلفون پورته کړ.

– "دروازه خلاصه کړه، کاکاجانه!"

خو دا غږ د مينې نه، بلکې د امر نه ډک و. کله چې
احمد راغی، د ساپوان لاندې ودرېد، خو د يخ باد له لاسه
يې شونډې نيولې وې. محمد بې له کوم تاثر نه موټر دننه
کړ. احمد ساپوان هم ورسره راوړ، تر څو محمد له
يخو بچ کړي.

محمد په تلوسه و، ساړه يې نه احساسول. احمد ته يې شل
افغانی ورکړې:

– "ورځه يوه قطعه سگرېټ راوړه."

احمد ورو وويل:

– "له بازار راغلی يم، له ځان سره مې راوړې وای
که..."

محمد ژر، له خوی بدله وویشت. یوه چپلاخه یې پر سر
ورکړه، د قهر نه پک غزې وکړ:
– "ورخه! مه پوچکولې!"

احمد له ساپوان سره د دوکان پر لور روان شو. د هغه
وړوکی وجود د شپې له یخ باد سره جگړه کوله، خو د
وروړي قهر نه پېر سوزنده و.

محمد خوني ته لار، نوي اخیستل شوي پلازمایې چالانه
کړه. د حیواناتو چینل یې فعال کړ. هغه د انساني ژوند نه
دومره ستړی شوی و، چې حیوانات یې د خان عکاسین
بلل.

احمد بېرته راغی، سگریټ یې ورکړ. محمد لا هم قانع
نه و:

– "یو انرژي هم راوله! ستونی راباندې وچه شو."

هلک بيرته روان شو، له يخو نه يې پښې لړزېدې.

دروازه خلاصه پاتې وه. پلار راغی. د کوټې په دروازه کې ودرېد، د هغه سترگې، ژورې، خواشيني، او له خفګانه ډکې وې.

– "محمد! دا هلک خو ځله د سودا پسي استوي؟! ته نه وينې چې يخ دی؟ دا کوچنی دی، د لسو کالو دی! دومره بې رحمې ته له کومه زده کړې ده؟"

محمد، چې د کوچ پر نرم تکیه تکیه و، سترگې له سکرین نه نه اوښتې.

– "احمد شکایت کړی دی؟"

– "هو، راغی. ځکه چې داسې ورور لري. يخ کيږي، وايي نه ځم."

پلار یې دروازي ته ودرېد. یوه سا یې واخېسته. بیا
ولار.

خو دا شپه یوازي د باران نه وه – دا د یوه وجدان د
باران لومړی څاڅکي هم وي، که څه هم محمد لا تر
اوسه نه و لوند شوی.

بنه چي داسي ده نو بیا ته ورپسي ولاړ سه سودا راوړه
ته خو لوي سړي يې ستابه یخ نه کيږي.

پلار مي د احمد څخه پيسي واخيستي زه يې په دي مخ
په ويستمه بنه ډير بنکنځل يې وکړل او بيا لاري خو زما
هيڅ پرواه نه ورباندي کيدل.

خپل مي پيسي واخيستي غوښتل مي چي سودا راوړم خو
باران ډير تيز وو په کوڅه او لښتيو کي اوبه رواني وي
په آسمان کي به غرومبي سو او بريننا به هم لکه په
توره تياره کي روښانه شمعه داسي معلوميدل

په پښو خو نه سواي تللای نو مي موټر چالان کي احمد
هم د سراي دروازه خلاصه کړل د کور څخه راووتم

دموٽر مي برف پاڪونه په تيزي سره حرڪت ڪاوه او اوبه
به بي د هينداري څخه پاڪولي لږ چي ولاړم نو زما
ملگري يوسف مي وليدي چي سايوان بي نيولي دي په
پلي تگ سره روان دي موٽر مي ورپڙدي ڪري او
هرنگ مي په زور سره ورته وواهه هغه هم زما په
هرنگ باندي ڏير و ويريدي ڙر بي مخ راواري کوم
څه بي ويل خو مايي خبري نه اوريدي هينداره مي کښته
ڪرل ومي ويل چي راءه زه به دي تر يوه ڇاي پوري
ورسوم هغه هم بي له کومي خبري راپورته سو موٽر
مي روان ڪري ماويل يوسفه څنگه سو د گل ڪاڪاد لور
سره مو څه وڪرل؟

گل ڪاڪا چي زمورن په سيمه کي اوسيدي يوه لور بي
درلودل چي ڏيره بنايسته وه او پوهنتون کي هم زمورن
سره وه ٽول هلڪانو يو له بل سره شرط وهلي وو چي
ملگري کوي به بي د هغو هلڪانو څخه مورن څلور
ملگري هم وو يوسف علي وڪيل او زه محمد، يوسف
وويل چي ولا څه ووايم دهغي راضي ڪول به اسانه نه
وي.

نه اسانه دي زما لپاره انسان دپيسو لپاره هرڅه کوي په خاصه توگه دبنځو طبقه چي دپيسو په مقابل کي مقاومت نسي کولاي او ژر يي بيړي غرقيري.

يوسف وويل ياره محمده ته خو بڼه يي پلار دي هرڅومره پيسي درکوي او بڼه ژوند لري هرڅه کولاي سي په مور خوارانو نو څه جوړه ده.

بريک مي ووهي غوښتل مي چي دوکان ته ورسم او سودا واخلم مگر زما څخه مخکي يوسف دروازه خلاصه کړل او وه يي ويل چي زه يي درته راوړم مازي امر راباندي وکه.

سر مي وښوراوي ومي ويل چي انرژي راته راوړه هغه هم لاري انرژي يي راوړل دباران په اوبو لوند سوي وو يخ ريزدوی موټر ته ژر پورته سو.

ماهه موټر روان کړي يوسف په فکر کي لاري ته کتل، ما ويل څه فکر کوي يوسفه؟

هغه اسويلي وکړي ويل يي ياره که ته نه وي نو زه به څه کوم؟

ته پوهیږي مور خو په داعصري موټرو کي هیڅکله نه
یو تللي او نه هم وس او توان لرو چي یوکوچني موټر
واخلو ستا له برکته هرڅه را رسیدل دي د خدای شکر
کوم چي ته می ملگري یی.

"بڼه، چي داسی ده نو بیا ته ورپسی ولاړ شه، سودا
راوړه، ته خو لوی سړی یی، ستابه یخ نه کیږي."

پلار یی د احمد څخه پیسی واخیستی، محمد په دې مخ په
وینتو، بنکنځل یی وکړل، او بیا لاړه، خو محمد هیڅ
پرواه نه درلوده.

خپلی پیسی واخیستی، غوښتل یی چي سودا راوړم، خو
باران ډېر تیز و. په کوڅه کې او لښتی کې اوبه روانې
وې. په آسمان کې به غرومبې سوي او بریښنا به لکه په
توره تیاره کې روښانه شمه معلومېدله.

محمد په پښو نه توانېده تلل، نو موټر یی چالان کړ. احمد
هم د سراي دروازه خلاصه کړه، د کور څخه راووته.

موتر یی برف پاکونه په تیزی سره حرکت کاوه، او اوبه یی د هېندارې څخه پاکولې. لږ چې ولاړ، نو محمد خپل ملگری یوسف ولید چې سایوان یی نیولی دی. په پلي تگ سره روان وو. محمد موتر ورپژدی کړ، او هرنگ یی په زور سره ورته وواځه. یوسف هم د محمد په هرنگ باندې ډېر وپرېدلی، ژر یی مخ راواړاوه. کوم څه یی ویل، خو محمد خبرې نه اورېدلې. هېنداره یی کښته کړه، او ویی ویل، "راځه، زه به دې تر یوه ځای پورې ورسوم." یوسف هم بې له کومې خبرې راپورته شو، موتر یی روان کړ.

محمد وویل، "یوسفه، څنگه شو؟ د گل کاکا لور سره مو څه وکړل؟"

گل کاکا چې د هغوی په سیمه کې اوسېده، یوه لور یی درلوده چې ډېره بڼایسته وه او پوهنتون کې هم د محمد او یوسف سره وه. ټول هلکانو یو له بل سره شرطونه وهلي وو چې ملگری کوي. هغوی څلور ملگری وو:

يوسف، علي، وکیل، او محمد. يوسف وويل، "ولا، څه
ووايم؟ دهغي راضي کول به اسانه نه وي."

"نه، اسانه دی زما لپاره. انسان د پيسو لپاره هر څه
کوي، په ځانگړې توگه د بنځو طبقه چې د پيسو په
مقابل کې مقاومت نه شي کولای، او ژر يې بېړی
غرقيري."

يوسف وويل، "ياري، محمده، ته خو بنه يې، پلار دي
هر څومره پيسې درکوي، او بنه ژوند لري، هر څه
کولی شي. په مور خوارانو نو څه جوړه ده؟"

بريکه يې ووځه، غوښتل يې چې دوکان ته ورشي او
سودا واخلي، خو يوسف مخکې له محمد دروازه خلاصه
کړه او وويل، "زه يې درته راوړم، ما ته امر راباندي
وکه."

محمد سر و بنور او، او ویی ویل، "انرژي راته راوړه." یوسف هم لار، انرژي یی راوړه. د باران په اوبو لوند سوی و، یخ ریزدېده. موټر ته ژر پورته شو.

محمد هم موټر روان کړ. یوسف په فکر کې لار ته کتل. محمد ویی ویل، "څه فکر کوی، یوسفه؟"

یوسف اسویلي وکړ، وویل، "یاری، که ته نه وی، نو زه به څه کوم؟ ته پوهیږی، مور خو په داسې موټرو کې هېڅکله نه یو تللي، او نه هم وس او توان لرو چې یو کوچنی موټر واخلو. ستا له برکته هر څه را رسیدلي دي. د خدای شکر کوم چې ته زما ملگری یی."

کله چې محمد موټر روان کړ، د یوسف له خبرو خوښ شو، خو څه یی ونه ویل، یوازی ورو ورو وخنډل. یوسف وویل، "بسه، زه همدلته کښته کېرم، د بابا دوکان ته راتلم."

محمد هم موټر ودر او ه. يوسف کښته شو، او هغه بیرته د کور په لور روان شو. کور ته چې ورسېد، خپله کوټه ته لاړ، سگریټ یې ولگاوه، او د کوچ په غټ بازو کې کیناست. د ذهن په کومه زاویه کې یې داسې فکر گرځېده، لکه ټوله نړۍ چې د ده تر واک لاندې وي، او پیسې یې تر ټولو لویه وسپله وي. په یوه لاس کې سگریټ، او په بل لاس کې د انرژي بوتل نیولی و.

وروسته د خپلې مور کوټې ته ورغی، ویې ویل:
"ډوډۍ راته تیاره کړه، وږی یم."

مور یې تازه له لمانځه فارغه شوې وه، لا هم په جوماتي مسله ناسته وه. سر یې پورته کړ، او نرم غږ یې وکړ:
"زویه، ورشه ته هم لمونځ وکړه، زه به ډوډۍ درته راوړم."

محمد څه ونه ویل، یوازې شاته لاړ، کوټې ته بېرته راغی. پلازما ټلويزيون یې چالان کړ، د خپلې خوبښې

سندري يې ولگولې او کيناست. لږ وروسته مور يې راغله، ډوډۍ يې راوړه او ورته ويې ويل:

"تالمونځ وکړ؟"

محمد پرې کونکې نظر پرې وکړ، او تريو مخ يې وکړ:

"موري، څو واري مي درته ويلي چې د لمانځه خبره مه کوه. که مي زړه وي، خپله به يې وکړم. ته مه شله کپړه."

مور يې ساه واخيسته، خو بيا يې نصيحت پيل کړ:

"زويه، لمونځ د اسلام له بناوو څخه دی. دا به څنگه مسلمان وي چې لمونځ نه کوي؟"

خو محمد خبرې پرې قطع کړې، له خایه پاڅېد،
سترخوان یې همداسې پرېښود، او له کوره ووت. موټر
ته پورته شو، نه پوهېده چې چیرې ولاړ شي.
په ذهن کې یې ناڅاپه د خپل بل ملګري، وکیل، نوم
راپورته شو. وکیل د یوه هوټل مزدور و. محمد هوټل ته
ولاړ. دروازه یې خلاصه کړه، دننه ننوت.

وکیل چې ولید، ژر یې کار پرېښود، او د هغه لور ته
راغی، سترې مشی یې وکړ، دواړه یوه میز ته
کښېناستل.

وکیل وخنډل، ویې ویل:

"څنګه راغلی یې؟ بیا دې د مور یا پلار سره جنګ
کړیدی؟"

محمد بې پروا وویل:

"هو، کړي مې دي. هغوی هغه ډول انسانان دي چې زما کار نه لري."

وکیل ورو، خو له احساسه ډک غږ وکړ:

"وروره، هغوی ستا مور او پلار دي. که هغوی درته څه ونه وايي، نو بیا څوک درته وايي؟"

محمد د لاس اشاره وکړه:

"اوس دا نصیحت بند که. ورشه د خوراک لپاره یو څه راوړه."

وکیل هم لار، یو خوراک کباب او بریاني یې راوړل. محمد تر مړېدو پورې وخوړ، پیسې یې ورکړې، او د هوټل له دروازی وتلو پر وخت یې ورته وویل:

"ماپسین ته پوهنتون ته وختي راشه."

وکیل سر ورو پورته-کښته کړ، او وویل، "سمه ده."
محمد موټر ته پورته شو. باران لا هم روان و، خو یخي
خاڅکي يې د هغه لپاره د خوښۍ سبب وې. د سویچ
بورډ پر سر يې تلیفون پروت و، د مور څو نه جواب
شوي زنگونه پرې ثبت وو. د موټر بني هنداره نیمه
راکښته وه، او یخه هوا له کړکۍ ورننوتله، وپښتان يې له
يو خوا خوځېدل، لکه د باد له څپو سره چې یوه نازکه
موسیقی وغږېږي. له دې فضا خوند اخیسته.

لږ لار، چې د سرک غاړه يې لېمه ولیده. لېمه د گل کاکا
لور وه، هغه نجلۍ چې ډېر هلکان به يې پر نوم منډې
وهلې. سودا ته وتلې وه، او له یو دوکان نه بل ته
گرځېده. محمد موټر ودراره او لوړ غږ يې کړ:
"لېمې! گوره!"

هغې آن مخ هم نه اړاوه. د محمد زړه تریو شو، کلک
هارن يې کړ. لېمه په غوسه د هغه خواته وکتله. تور
حجاب يې پر سر و، یوازي څر سترگې يې ښکاره وې،

د اوږو پر خوا تور دستکول خورند و، او په سپینو نازکو گوتو یې یو سایبان نیولی و. د یخې هوا له کبله یې بدن ریرېده، داسې بنکارېده لکه منې موسم چې د ونيو پانې له شاخو راکوي.

لېمې له ورايه د لاس اشاره وکړه:
"چيشی دی؟"

محمد ورو سر پورته – کښته کړ، په کنایې یې وښودل چې را دې ته.

لېمه د ده خوا ته راغله، غوسه ناکه غږ یې وکړ:
"څه دي؟ څه وايي؟"

محمد هنداره لا ښکته کړه، په نرمه لهجه یې وویل:
"باران دی، زه به دې تر کوره ورسوم."

لېمې ورو ورو ورو پښتان تر سایبان لاندې کړل، غټې
ورېخي يې پورته – بنکته شوي، او ويې ويل:
"يا مننه، خو زه خپله حم. دلته سودا کوم، او باران هم
اوس په دريږدو دی."

محمد د سگریټ د لوگي پف وکړ، نیمکښې سترگې يې
پرې ولگولې، او ورو ويې ويل:
"هر څنگه ستا خوښه."

لېمه نور ونه ويل، شاته وگرځېده، او بېرته خپل لور ته
روانه شوه. محمد بیا موټر حرکت کړ. د ښې هندارې له
لارې يې ورو پسې وکتل – هغې لا هم سایبان نیولی و،
خو د سړک پر غاړه يې شاته کتل، وروسته بیا یوې خوا
ته ولاړه.

محمد کور ته راستون شو. د ماښام څلور بجې وې.
پوهنتون ته د تلو نیت يې وکړ، خو زړه نازړه شو، څه

ناخه بي ميله و. بالاخره بستر ته وغورخېد، پر چپرکت
اورد وغخېد، او له لږې تمې وروسته خوب ونيوه.

تليفون يې زنگ وواهه. پورته شو، وکتل، وکیل و.
حُواب يې ورکړ:

"الو؟"

وکیل وويل:

"ولي نه يې راغلی؟ څه شوي دي؟"

محمد سا کښته کړه، ورو يې وويل:

"ولا وروره، لږ تې لږز يم، نن نسمة درتلی."

وکیل هم ډېر څه ونه ويل، تليفون يې بند کړ، او محمد
بېرته ویده شو.

خو دا ارامي اوږده نه وه. لږ وخت وروسته د مور غږ د
ده غوږ ته ورسېد:
"محمد... محمده!"

زه هم ناڅاپه راپاڅېدم. ساعت ته مې وکتل، د شپې
دولس نیمې بجې وې. سترگې مې پر لاسونو وموښلې،
له خوبه مې ځان راوینس کړ. د مور خواته ورغلم. وکتل
مې، پلار مې پر کت اوږد پروت و، او سخت نارامه و.
لاس او پښه به یې یوې او بلې خوا ته غورځول.

مور مې په ژړا وویل:
"محمد، موټر ژر چالان کړه، روغتون ته ځو!"

"موره، بابا ته څه شوي دي؟"

"د زړه ناروغي یو ځل بیا ورباندې حمله وکړه!"

زه سم ساه هم ونه کړه، وتختم، خپل موبایل، بالاپوښ او موټر کيلي مي راواخيستل. موټر مي چالان کړ، او د روغتون پر لور تيز لارم. مور مي ټوله لاره ژړل. اوبسکي يې له سترگو بهېدې. ډيره نا اميده بسکارېده.

زه هم د زړه له درده موټر پر تېز سرعت چلاوه، په پنځو دقيقو کې روغتون ته ورسيدو.

ناره مي وکړه: "تذکره راوړي!"

نرسانو بي درنگه پلار مي د بيړني حالت خونه ته يووړ.

مور د دروازي مخې ته ناست وو. مور مي په ژور فکر کې وه. د هغې له مخه، له وجوده، وپړه بادېده. دا خو د پلار درېيمه حمله وه.

نيم ساعت تېر شو.

يوه ډاکټر راغی، راته ويې ويل:

"ستاسي د پلار عمر نور پای ته رسېدلی دی. مور دېپر کوبنښ وکړ، خو دا د هغه دریمه حمله وه. په تېرو حملو کې د زړه نیمایي برخه مړه شوې وه، او دا حل نور څه پاتې نه وو... زړه یې ودرید."

مور مې چې دا واورېدل، بې هوښه شوه. ژر مې لاس تر ملا وړ تاو کړ، ونيوله مې. زه هم تکان وخورم. باور مې نه را تللو.

نرسانو مور مې پورته کړه او درملنه یې پیل کړه. ما له جیب څخه موبایل راویست، نه پوهېدم چې چاته زنگ ووهم. اخر کاکا مې راته را یاد شو. یواځینی کاکا مې و، هغه هم په دوبي کې اوسېده.

په واټسپ مې ورته مفصل پیغام واستاوه، ټوله کیسه مې ورته ولیکله. خو هغه آفلاین و.

هاته په يو څوکی کښیناستم، ژړا نه راتله... سترگې مې
يخي وي.

هماغسې شپه تېره شوه...

او د سبا سهار، ټول کلی، ښار او دوستان خبر شول:

"محمد د ماښام پلار له دې فاني نړۍ سترگې پټې کړې
دي."

کاکا مې هم د واټس اپ له لارې راسره خبرې وکړې.
وي ويل:

"زويه، سبا به مور ټول درسو، تر هغه مهاله هېڅ کار
مه کوه."

دا وخت نو پر ما يقيني شوه چې پلار مې نور نه شته...
او زه به هېڅکله بيا ورسره خبرې او يا هم شخړه نشم
کولی.

زړه مې سخت درد کاوه، ژړا مې ستوني ته راغله، خو بند پاتې وه. د پلار هغه خبرې را يادې شوې چې ويل به يې:

➤ "زويه، يوه ورځ به زه نه يم. دا شتمني او دا هر څه به تا ته پاتې کېږي. ته بايد د ځان نه يو لوی شخصيت جوړ کړې، يو خپلواکه انسان."

دا خبره يې اوس د زړه له تل نه راباندې تېره شوه. هلته مې نو ژړا زور واخيست، ځان مې نشو سمبالولی. زه، احمد، او هور درې واړو ژړل؛ ځکه پلار مو د کورنۍ ريښتيني ستوری وو، يو مهربان، غيرتمند، او صادق سړی، چې د ټولو سره يې مينه لرله.

خو ماته تر ټولو زيات افسوس دا وو چې پلار مې هر وخت زما له کړنو ناخوښ وو.

هیڅکله مې یې کارونه نه خوښېدل، او تل به یې زما شکایت کاوه.

اوس خو بې حرکتې، بې صدا، زما مخې ته پروت وو. سترګې یې پټې وې، حتا یو مچ هم ترې نه شړلی شو.

ډېره مې وژړل... زړه مې لږ څه سپک شو. خو د ځان له امله مې هم ژوره ګیله لرله.

په دې ورځو کې باران هم ودرېدلی وو. سبا یې کاکا او د هغه ټوله کورنۍ راغله. ما او مور ته یې ډېر تسلیت راکړ.

د ګاونډیانو ښځې او نارینه ټول زموږ په کور راټول شول، د بابا د جنازې او فاتحې مراسم مو تر سره کړل.

بابا مو د خپل پلرني هدیرې، چې زموږ نیکونه پکې ښخ وو، په څنګ کې خاورو ته وسپاره.

ما يي قبر ته کتل... خلک ورباندي خاوري او لوتي
غورخول. دا هغه کس وو، چي هېڅکله به په خاورو نه
کيناست، مبادا جامي يي ککړي شي.

هغه چي د يخ او گرمي پروا نه لرله، له کوره، ملک،
اولاد، باغونو، شتمنيو سره يي دومره مينه لرله... دا
ټول ورسره پاتي شول.

نن خاورو ته وسپارل شو، هغه څوک چي که کوم مجلس
ته به راغي، ټول به ورته دريدلي وو.

هغه مهربان انسان، د عزت خاوند، دوستانو به يي لحاظ
کاوه، خپلوانو به يي درناوی کاوه.

نه ډېرې پيسې د مرگ نه وژغورلي شي، او نه د
مهرباني شهرت...

زه يي پر قبر داسې ژاړم، چي خلک راته حيران وو.

هغه ټول مقام، شتمني، او عزت، اوس مور ته پاتي دی.
زه، مور، احمد، او کاکا – مور يې يوازني وارثان يو.

کله چې مو پلار خاورو ته وسپاره، نو خلک هم ورو
ورو خپلو کورونو ته لاړل...

کاکا راته وويل: "ما له يوه عالم سره خبرې کړې دي،
سبا به راشي او ستا د پلار له شتمني به ټولو ته د هغوی
حقونه ووپشي."

زه ورته د حيرانتيا او خفگان په گډو سترگو وکتل، زړه
مي دروند شو. له خانه سره مي سوچ وکړ: مور لا
همدومره د غم په درياب کې ډوب يو، او دا سړی د مال
او شتمني د ویش خبرې کوي؟

خو يوازي سر مي ورته وخوځاوه، هيڅ مي ونه ويل، او
په غلي قدمونه خپلي خونې ته ولاړم.

سبا د ملا صاحب په راتلو سره د شتمنی ویش وشو. هر
څوک ته خپل حق ورسید. مور می خپل حق او د احمد
برخه راته وسپارله، وی ویل: "ته به یی مدیریت کوی،
ز مور ټولې اړتیاوې به ته پوره کوی."

ما هم دا مسئولیت ومنلو.

کاکا څو ورځې وروسته بېرته دوی ته روان شو. مور
هم بېرته خپل پخوانی ژوند ته وگرځېدو. خو دا حل
توپیر دا و چې پلار مو نور نه و، او زه بی‌مخنیوی
ژوند ته نیغ ورننوتی وم. یوازی مور وه، خو د هغې
خبرې ما ته دومره ارزښت نه درلود.

مور به ویل: "لار شه، د پلار دوکان ته، کار مخ ته
یوسه..."

خو زه به دوکان احمد ته سپارلی و، او خپله به یا له
ملگرو سره په میلو وتلی وم، یا به په کوڅو او بازارونو

کي بي مقصد گر خېدم. احمد، سره له دې چې تر ما کشر
و، خو بيا هم ما ټول بار پر هغه اچولی و.

زما طبيعت ورځ تر بلې بي قراره کېده. ځان ته نا آشنا
بنکارېدم.

يوه ورځ، چې د سهار لس بجې وې، مور مې له خوبه
راوښ کړم. چای يې راته ايښی و، وې ويل: "چای
وڅښه، بيا دوکان ته لار شه."

چای مې وڅښه. بيا مې وکيل ته زنگ وواهه:
"نن غرمه ستاسو ميلمه يم، کور کې زړه تنگ شوی
دی."

هغه هم خوشحاله شو، وې ويل: "سمه ده، راشه. زه به
له رستورانته خواړه راوړم."

حمام ته لارم. مور مي يوه جوړه نوې کالي چمتو کړي
وو، هغه مي واغوستل. بيا مي الماری ته وکتل؛ ډول
ډول عطرونه پکې پراته وو. څو مي وازمايل، خو يو
بوی ډېر راته خوندور ښکاره شو. کله مي چې پر ځان
ووهه، نو د نويو کالو خوشبويه رايستله. په لومړيو کې
مي پوزه خوره شوه، خو وروسته عادت شوم.

د غرمې وخت و، شاوخوا يوه بجه به وه، له کوره د
وتو تکل مي وکړ. دروازي ته ورسېدم. هلته مي کوچنی
ورور، محمود، زما بوتونه پالش کړي وو، او لاس ته
يې نيولي وو. په ماشومانه لهجه يې وويل:

"ستا بوتونه مي پالش کړل، څنگه ښکاري؟ ښايسته شول
او که نه؟"

ورته وخنډلم. تر بارخو مي ښکل کړ، ورته ومې ويل:
"هو، ډېره ښايسته دي، لکه ته."

موټر مي چالان کړ، د وکیل کور ته ورسېدم. زنگ مي ورته ووايه. خو "ډيټ ډيټ" وروسته يې خواب راکړ:
"زه په لاره يم، ته هم هلته انتظار وکړه."

شېبه وروسته، وکیل راغی. پر موټر سايکل و، يوه انجلۍ هم ورسره وه.

زه له موټره راکښته شوم، وکیل هغې انجلۍ ته په اشاره وويل چې کور ته ننوځي.
د اتمې برخې ادبي اصلاح (د اصولو مطابق):

➤ ما د هغې نجلۍ خواته وکتل؛ غټې، ژورې او بنوري سترگې يې زما لوري ته ختلې وې، خو کله چې زموږ نظرونه سره ولگېدل، هغې ژر خپل ديد بدل کړ. په لاس کې يې بتوه او د مکتب يوه بسته وه، گامونه يې چټک کړل او د کور لوري ته ورننوته.

وکیل ته می وکتل، د هغه په بار خوگانو کی د حیا سپېڅلې سرخي خپره شوې وه، سترګې یې خولې ته ټیټې وې. لږ شک می پیدا شو: دا نجلۍ څوک ده؟

وروسته له سلام او احوال پرسي وکیل زه د خپل کور یوې لیرې خونې ته بوتلم. هلته مو د پوهنتون، ملګرو او تیر ژوند په اړه اوږدې خبرې وکړې. وکیل وویل، "زه حم، ډوډۍ راوړم." ما سر و خوځاوه.

په خونه کې یوازې شوم، د ساعت ټک ټک می تر غوږو کېده. موبایل می راواخیست، غوښتل می یوه سندره واورم، خو ناڅاپه می د ګامونو ږغونه واورېده.

ږغونه نږدې کېدل، څو شېبې وروسته پرده پورته شوه. یوه نجلۍ چې شایې زما لوري ته وه، دروازه یې بندوله؛ ښکاري داسې چې زما حضور ته متوجه نه وه.

د باندي يو ماشوم غږ وکړ: "راووخه! ما وليدل چې دلته پته شوي!"

نجلی پت پت وخنډل. پوه شوم چې دا د پت پتاني لوبه ده.

"تاسو گوري؟" مې ورته وويل.

نجلی وپري سره زما خوا ته وکتل. سپين پوستکی، نري شونډان، نازک پوزه، خړ وپښتان، او نرم خپره. دا هماغه نجلی وه چې له وکیل سره راغلي وه.

وارخطا شوه، پرونی يې پر مخ ونيو او دروازه يې خلاصولو ته شروع وکړه، خو له بيړي يې طريقه غلطه ونيوله.

"صبر وکړه، زه يې در خلاصوم."

هغې را وکتل، ساه يې بنده بنده وه، ويې ويل: "ته څوک
يې؟ زموږ په کور کې څه کوي؟"

ما موسک شو، دروازه مې خلاصه کړه. "زه د وکیل
ملگری محمد يم، دلته مېلمه يم."

نجلی هېڅ نور څه ونه ويل، ژر ووتله. زه هم بېرته خپل
ځای ته کېناستم.

څو شيبې وروسته وکیل راغی، يوه کوچنۍ خور يې
ورسره وه. خواږه يې راوړل، ډول ډول ډوډۍ يې مېز
ته کېښودې. ما هم له زړه خوړلي، او بيا پوهنتون ته
روان شو.

په لاره کې مې حوصله نور هم پای ته رسېدلې وه. وکیل
ته مې وویل:

— یاره، ستاسې په کور کې مې یوه عجیبه ښکلې نجلۍ
ولیده، دا څوک وه؟

هغه لږ څه حیران شو. د زنگون پر کرښه یې گونځي
جوړې شوې، سترگې یې راټولې شوې او لکه پوښتنه یې
کوي، ویې ویل:

— کومه نجلۍ؟ چپرې؟

— هماغه چې له تا سره په موټر سایکل راغله.

— آآ، هوو... ښکلې خو ده، خو ته څه شی ولیدل بیا؟

– زه په خونه کې ناست وم چې راغله، نو ټوله کیسه مې ورته وکړه.

وکیل اوږده ساه واخیسته:

– هو، هغه زما خور ده... لاره، خدای د وکړي، کوم غلط فکر ونکړي!

په ناباوره حیرانتیا مې ورته وکتل. ناڅاپه مې پښه د موټر پر بریک ولگېده. د ټایرونو له خولې شین دود پورته شو او موټر همدلته ودرید. وکیل ته د حیا سرخی خوره شوه.

هلته پوه شوم چې زه څومره کمعقله یم، د دوی په کور کې پرته له کورنۍ بل څوک نه شي اوسېدای.

بیا مې ورو ورو موټر ته حرکت ورکړ، او په آرام آواز مې ورته وویل:

– بخنبه، ما فکر کاوه چي نور خپلوان به مو هم وي.

وکیل له جدي حالت ووت، په خندا يې راته وويل:

– ته ولي يوازي انجونو ته گوري، لوده؟

– هه، بس نو سترگي خپله په انجونو پسي گرځي!

پوهنتون ته ورسېدو. درس مو ولوست. بېرته د کور پر لور روان وو، چي ناڅاپه وکیل ته زنگ راغی. څه شېبه چوپ پاتي شو، لکه څوک چي ورته زړه پوري کيسه کوي. بيا يې ورو وويل:

– سمه ده، زه به يو کار وکړم...

تلیفون یې بند کړ، او په غوسه یې موبایل د موټر پر سیت
و غورخاوه. طبیعت یې خراب بنکارېده.

– څه وشول؟ کوم مشکل شته؟

– هو یاره، خور مې زنگ وهلی وو، ویل یې چې د مور
حالت خراب شوی وو، اوس یې روغتون ته وړي دي...

بیا یې په زغرده راته وکتل، او بېرته یې غږ نرم شو:

– محمده، مهرباني وکړه، زه او ته یو ځای تر روغتونه
لار شو.

سترگو تر کونجو مې ورته وکتل، سر مې و خوځاوه:

– ولې نه؟ ته نه وايي، زه لا هماغې خوا ته روان وم، خو
روغتون نه راته معلومیده.

ده د روغتون نوم رابنود، مور هم ور روان شوو. وکیل
بپره وکړه او مستقیم عاجل وات ته ننوت. زه هم ورپسي
شوم. له لږو معلوماتو وروسته پوه شوو چې ناروغه بله
کوټه ته وړل شوي او اوس يې حالت نسبتاً ښه دی.

کوټي ته ننوتو. ډاکټر وکیل خور ته لارښوونې ورکولې،
نسخه يې هم په لاس کې وه. مور د سلام په ويلو
ورننوتو. له ډاکټر سره موسي مسي وکړه. وکیل خپلې
خور ته د مور د وضعیت پوښتنه وکړه.

ما چې کله د هغې غږ واورېد، نو ناڅاپه مې شونډې وچې
شوي. هغه هماغه نجلۍ وه، چې په کور کې مې ليدلې وه.
هغې، د بنايست هغه غږ سره، وويل:

— مور مې بام ته کالي هوارول، پښه يې وښوېدله، او له
بامه ښکته ولوېدله...

— نو ما هم ژر ژر رکشه کې روغتون ته یوړه، او تا ته
مي تليفون وکړ.

ډاکټر له کوټې ووت. تگ پر مهال يې وويل:

— دا درمل ورته راوړئ.

درمل يې ماته وښودل. ما هم سر و خوځاوه، چې وکيل ته
يې ورسوم.

وکيل ته مې وويل:

— زه نور ځم، که کوم ضرورت وي، زنگ راته ووهه،
زه اوس کور ته ځم. انشاءالله ما بنام بېرته راځم.

وکیل نسخې ته کتل، لکه د اندېښنو تر سیوري لاندې یې
سترگې پورته ښکته کېدلې.

— سمه ده، ته ولاړ شه، خو ماښام خامخا راشه. زه د دې
روغتون او ډاکټرانو سره نابلده یم.

— راحم، انشاءالله. د خدای په امان.

کور ته چې ورسېدم، مور مې د مازدیگر لمونځ ادا کاوه.
زه خپلې کوټې ته لاړم، او په تلیفون بوخت شوم. وخت
رانه تېر شو، نه پوهېدم چې ماښام اته بجې شوي دي.

د وکیل زنگ راغی.

— محمده، که کوم کار نه لري، راسه، لږ کار درسره لرم.

— هممه، درحم.

زما ذهن ته سمدستي دا راغله چې بنایي د پیسو اړتیا
ولري. نو د تجری نه مې یو لک افغانی واخیستی، او د
روغتون پر لور وخوځېدم. ډېر وخت نه و تېر شوی چې
هاته ورسېدم. وکیل راته په مسکا وکتل:

— دومره ژر راغلي؟

ما په نیمه خدا وویل:

— ته هر چېرته غږ وکړې، زه د سترگو له رف نه ځان
در رسوم.

وکیل یو دم احساساتي شو. سترګې یې له اوبنکو ډکې
شوي، غږن کي یې ټینګ ونيولم.

په لږزنده آواز یې وویل:

– مننه، یاره... که ته نه وای...

ما د ده خبره پری کړه:

– که زه نه وم، نو بیا هم زه وم...

هغه موسکی شو، او بیا له غېره ووت. کوټې ته روان شو. ما ورپسې غږ وکړ:

– وکیله!

هغه زما لور ته د سوال په نظر وکتل.

زه یوې توري کڅوړې ته اشاره وکړه، چې د پیسو نه پکه وه.

سترگی یی کوچنی شوی، ورېځي یی پورته شوی، ویی
ویل:

— دا څه شی راوړی دی؟ مېوی خو دلته ډېره ده!

زه لږ څه موسکی شوم:

— دا بل ډول مېوه ده، لاره شه، کوټه کی دننه وگوره.

کڅوره یی له لاسه راواخیسته او کوټی ته لاړ. زه
هماغلته حیران پاتې شوم. ذهن کی می سوالونه گرځېدل:
هر څه خو سم دی، نو ولې یی زه راوغوښتم؟ آیا دا پیسې
ورکول خو تېروتنه نه وه؟

په همدې فکرونو کی وم، چې وکیل بیرته راووته، لږ څه
وارخطا، ویی ویل:

– دا څه دي وروره؟

زه موسکي شوم، ورو مې وويل:

– پيسې دي، ما ويل بنايي ضرورت پيدا شي، ياره.

ده سترگي کښته واچولې، غږ يې هم ورو شو:

– ضرورت خو... ته يم. مگر ته څنگه پوه شوي چې بايد
پيسې راوړي؟

وکیل په نرمی سره وويل:

– بس ته يې، نور فکر نه کوه، دا پيسې واخله او خپلې
اړتياوې پوره کړه.

او هو، رښتيا، مور دې اوس څنگه ده؟
راسه، پخپله يې حالت وگوره، چې زړه ډاډه شي.

زه هم ور غلم. کوي ته ننوتو، نو سيدها سترگې مې د
وکیل پر مور نه بلکې په يوه داسې څهره ونيوي چې د
ښايست او حيا يو مثال جوړاوه.

هغې حجاب نه وو کړی، ځکه دا يوه شخصي کوټه وه او
هرچا ته دلته ننوتل منع وو.

هغې زما په لوري وکتل، ژر يې په وارخطايي سره خپل
مخ ته پروني ونيوه، ما هم ور څخه مخ بل طرف ته
واړاوه او د مور په پوښتنه مې بوخت شوم، خو خدای
شته چې دې حيا يې ډېر خوند راکړ.

زما د خبرو په جريان کې، وکیل خپلې خور ته نږدې
ور غلی، ورته يې وويل:

— وبخښه، ياسمين، زما فکر نه وو چې لومړی تاسې ته
خبر درکړم او بيا محمد وروسته راوړم.

ياسمين وويل:

– پروان نلري، محمد خو خپل سپری دی، دواړو موافقه سره وکړل.

خو ماته د خوشحالی خای دا و چې د یاسمین نوم مې زده کړی و.

تر ډېرو خبرو کولو وروسته مې وويل:

– وکیله، زه مو نور خمه، لس بجي شوي دي.

وکیل وويل:

— سمه ده، ولاړ به شي، ته لږ څه صبر وکه، اوس به مور مي د خوبه څخه راپورته شي، د ډوډۍ خوړلو لپاره. نو هغه وخت به ټول ولاړ شو، مور ته هم ډاکټر نور رخصت راکړي دي.

ساعت ته مي وکتل، لس بجي وي، په پنځلس دقيقو کې بيرته په څوکي کې کښيناستم او په موبایل مي ځان مصروف کړ. وکیل وويل:

— زه ځم، مالي حساب مي تړم، ژر بيرته راځم.

ما هم د "هو" په دود ورته سر کښته پورته کړ.

وکیل لاړ، خو زما زړه په دربيدو شو، ځکه اوس زه او ياسمين يواځي وو، مور يې په خواږه خوب ويده وه.

د موبایل څخه مې سترگې د یاسمین پر طرف و غړولې.
هغې ماته کتل، خو زما په لیدو یې ژر د سترگو مسیر ته
تغیر ورکړ.

ما هم بیرته تلیفون ته سترگې واړولې.

خو شیبې وروسته یې وویل:

— زه بڅښنه غواړم، ما ته سم نه وي پیژندلې.

سر پورته کړم، غټه ساه مې واخیسته او د یاسمین مخ ته
مې وکتل. هغې حجاب په ښکلي مخ غوړولی و او یوازي
یې دوي توري غټي او بنوري سترگې معلومېدې.

ما وویل:

— کومه خبره نه ده، ته نه یې ملامته، ځکه تا خو زه نه
وم پیژندلې.

بیا می خان مصروف و بنوده.

خو شیبی وروسته بیا د یاسمین بنکلی نری غر تر غور و
شو:

– ته غوره، محمده!

ما هم په میانه ورته وکتل، بیا می وویل:

– اوس نو څه موضوع ده؟

هغې په ډېره آرامی او اطمینان سره خبرې کولې. ویې
ویل:

– مننه، چې زما د مور پوښتنې ته راغلي او زما سره یې
په دې غم کې شریکېږي، احسان به یې وکړي.

زه يې دې ادب او فلسفې ته ميران پاتې شوم، چې خومره
په ادبياتو کې خبرې کوي.
خير، ورته مې ويل:

— سمه ده، دهنني وړ نه ده. وکيل زما ملگری دی، د هغه
کورنی زه خپله کورنی گنم.
او رښتيا، تاسو تعليم يافته راته معلوميرئ، آيا درس مو
ويلی دی؟

هغې حواب ورکړ:

— هو، اوس د مکتب په يولسم صنف کې يم، انشالله
درسونه مې سم او په ښه توگه روان دي.

ما وويل:

– بنه، په کوم مکتب کې یاست؟

هغې د مکتب نوم راته وښود، چې د دوی د کور څخه
ډېر لیرې و.

ما وویل:

– بنه! ډېر بنه مکتب او درسونه. وایې هېڅکله یې مه
پرېږده.

هغې ځواب ورکړ:

– هو، زما هم دغه اراده ده، څوک چې درس پرېږدي،
هغه خو یا لیونی وي، یا هم ډېر سخت مجبور.

خبرو ته مې لا نور وخت نه ورکړ، چې وکیل کوټې ته
راغلی، یو لړ ورقې یې لاس کې وې.

په خوشحالی یې وویل:

– نور نو د روغتون کار خلاص شو، درخه محمده، کور ته لار شو.

ما هم موبایل جیب ته واچوه او پارکینگ ته ورغلم. موټر مې روغتون مخته راوړ، یاسمین، وکیل او مور یې ټول روغتون مخته ولاړ ول. مور یې ته یې یوه لکړه ورکړې وه، حکه چې هغې په خپله پښه تگ نه شو کولای، نو لکړه یې کاروله.

ټول موټر ته وختله، ما هم موټر ته حرکت ورکړ، خو څنگه چې یولس بجې ته لږ وخت پاتې و، نو موټر مې په ډېره تېزۍ سره چلوله، حکه چې په یولس بجو کې په تلویزیون کې زما د خوښې سریال نشر کېد. غوښتل مې چې هغه سریال ته په وره وخت کې ورسم.

وکیل راباندې ږغ وکړ:

– یوه قصابي ته، خو بریک ووهه، غوبنه ورڅخه رانېسم
او د مور لپاره مونن بنوروا پخو.

ما هم یو قصابي ته موټر تم کړی، وکیل بنکته شو چې
غوبنه واخلي.

یاسمین په خف غږ وویل:

– لږ څه کرار کرار موټر چلوه، زه ویریزم.

په لوړه هینداره کې مې ورته وکتل، له سترگو یې
معلومیدل چې رښتیا هم د تېز موټر د چلولو څخه ویره
لري.

مخ مې د هغې په طرف واراوه، په آرامه لهجه مې وویل:

– سمه ده، که ته غواړې نو کرار کرار به غور ته ولاړ
شو.

د دې خبرې سره مې په سترگو کې يوه ځانگړې اشاره وکړله، يعنې ريشخند ورباندې ووهم.

هغې يو سوړ اسويلي وکړ، په خپلو بنايستو تورو سترگو يې د خپلې موټر لوري ته اشاره وکړه، لکه په زبان حال سره چې وايي، شوخي مه کوه، مور مې راسره ده.

خير، وکيل دوی مې کور ته ورسوله او زه خپل کور ته لاړم.

مور مې اته په غوسه وه، ويل يې:

– ولي مې دومره ناوخته وکړل؟

د لاندې اصلاح شوي بڼه:

ما مور ته وويل: "د وکیل د مور پښه ژوبل شوي وه، نو لږه مرسته مي ورسره وکړه."

مور مي د پيښي له اورېدو وروسته خواشيني وښوده، ويي ويل:

"سبا به بحيره ته لار شو، د وکیل د مور پوښتنه به وکړو. يو خو به ستا ملگري وکیل خوشحال شي، بل به د مسلمانۍ حق ادا شي."

ما هم ومنله؛ ما خو يوازي يوه پلمه غوښتله، يو کوچنی دليل، چې د ياسمين کور ته لار شم... او هغه ووينم.

شپه هم د نورو شپو غوندي، د ياسمين په تصور کې تيره شوه.

سبا پوهنتون ته لارم. له ملگرو سره مي ښه وخت تېر کړ، خندا، شوخي، او بي پروايي. زموږ په ټولگي کې

درې څلور داسې انجونې وې، چې زما پر شاوخوا به
تاوېدې، د سترگو ژبه، د شونډو ناز، او د بدن ژورت
اشارې يې هره لحظه مې زړه پاراوه. غوښين، نرمه
غاړه، چسپ بدن، او مخونه يې د هغو خوبونو تصويرونه
وو چې ما به هره شپه کتل.

زه هم له خپل خوی څخه خلاص نه وم؛ ما له هغو ټولو
استفاده کړې وه... هرې يوې ته مې د خولې تنده پرې
ماته کړې وه. دوي به هم د خپلې خوښې او تجربېوو
کيسې يوه بلې ته کولې، نو کله چې يوه راسره خوشاله
شوه، سبا به بله خپله اشاره راته کوله.

زه د خدای نه څه غوښتل؟ پيسې زما لپاره هيڅ نه وې.
چې دوی څه غوښتل، هغه مې ورکاوه، او خپلې غريزې
ته مې اوبه ورکولې.

هرې يوې ته به مې د شوق نه، بلکې د تجربې له سترگو
کتل. دا به مې زړه ته ورتېرېدل:

"دي انجونو ته نه عزت مهم دی، نه بدن. یوازي پیسی
غواړي. او دا هم خپل پت د سړیو د لږت په بدل کې
پلوري."

یوه ورځ مې یوې انجلې ته وویل:
"ماښام به یو ځای لار شو."

هغې راسره ومنله، خو دا ځل یې د پیسو تقاضا بېخي
لوړه وه.

ما ته چې شهوت تر ستوني رسېدلی و، ساه مې تنگه
کړې وه، ورته مې وویل:

"پیسې ستونزه نه ده. خو ته به د فلاني سړک پر سر، په
نهه بجې، ولاړه وي."

رخصت شوو، تلیفون مې وشرنگېد.

مور مې وه، ځواب مې ورکړ:

"ها حه موري، خيريت؟"

ويي ويل:

"ژر کور ته راشه، د وکیل د مور پوښتنه ته خو!"

ما، چې سترگي مي د شهوت له تصور نه تازه خلاصي شوي وي، غلي وويل:

"سمه ده مور، لږ وروسته راحم."

بيا مي وکیل ته مخ وړاوه، ورته مي وويل:

"وکیله، نن زما مور ستاسو کور ته میلمه ده. کوم تکلیف خو نه لري، نه؟"

هغه راته په نیم شوخ، نیم کیله ناک نظر وکتل، ويي ويل:

"په دي کي د تکلیف خه خبره ده، ته خو مي ورور يي!"

تلیفون می جیب ته و اچوه، وکیل ته می وویل چي روان
یو، یو حای مو د پارکینگ لور ته قدم و اخیست.

په لاره کی می په خندا ورته وویل:

"وکیله، نن می فرزانه ته هم ویلی، هغی ومنله. ویل یی
چي هر خو کسه چي یاست، فرق نه کوي. نو ته به
راسره حی، که نه؟"

وکیل سمدلاسه ودرېد، په سترگو کی یی کرکه او غوسه
دواړه راجمع وو.

په سختو، خو ماتو خبرو یی وویل:

"یار محمده، ته نه سری کیری! خو واری می درته ویلی
دی چي له دغو کارونو لاس واخله. خو تا ته زما خبره
هیڅ ارزښت نه لري!"

«یاره، ژوند خو همداسې وي!» می په موسکا ورته وویل، «د ژوند نه باید خوند واخیستل شي. ستا په شان خسته او جدي نه یم.»

وکیل لږ غلي شو، خو بیا یې ژور نظر را واچوه: «ته دې ته ژوند وایې؟! خو یوه خبره می همیشه په یاد ولره، محمده... هر کار چې کوي، مخکې له مخکې فکر وکړه: دا کار ستا دین، ټولنه، کورنۍ او حتی ته خپله ته، تاواني نه کړي؟!»

بیا یې ساه ژوره واخیسته، «گرانه ملگري، د بد انجام له اوره ځان وساته... داسې نه شي چې ټولې هلې ځلې دې عبث شي. حیران یم! تا خو مدرسه هم لوستې، خو دومره بد لاره؟ دا څنگه وشول؟»

زه، چې لا هم د خپلې هوسبازۍ له خوبه نه وم راوینس، د موټر دروازه می خلاصه کړه او بی پروایي سره می وویل:

«بڼه، که نه ځي، مه ځه. خو دا نصيحتونه مهرباني ده،
هره ورځ مه راته کوه.»

وکیل سر ځورند کړ، هيڅ يې ونه ويل. مور دواړه موټر
ته پورته شوو. هغه مي د خپل کور مخي ته کښته کړ، او
زه فرزانه ته لارم.

هغه، د ژمني سره سم، هماغه ټاکلي ځای او وخت ته
راغلي وه. موټر ته پورته شوه، په لاره مو خوري خبرې
وکړې، ناز او نخرو ته يې خندل راتلل. ما هم له يوه
دوکانه سگرېټ، بيسکېټ، بوتل او نور خوراكي توکي
واخيستل.

يو خوندي او پټ ځای مي ورته ټاکلی و، هلته مي بوته،
چيري چې نه څوک ورتلل او نه څوک به د شک وړ
گڼي.

هلته...

مور د شهوت او ناز د نرېدو تر پوله ورسېدو. د فرزانه د نرمې سينې په منځ کې مې خپله نفس تنده ماته کړه، او هغې هم له خپلو شونډو، خپلو چپنو، او بنکلو غوښو سره، د هوس اور ته لا زيات تپل ورکړل. زمور خور او خوځند حرکات، زما له دروني خلا سره غرېدل. ما دا احساس کاوه چې دا خوبې نه ده... دا يو ډول تېښته ده، تېښته له ځانه، له وجدان، له خدايه...

دوه ساعته وروسته، فرزانه مې بېرته هغه ځای ته ورسوله له کومه چې مې راخيستي وه. پيسې مې ورکړې. ظاهراً خوشحال وم، خو د زړه په ژورو کې يوه نيمگړتيا وه، يو ډول تشوالی، نفس تنگي، او خفگان مې بنکارا احساسېده.

کور ته چې راغلم، مور مې وويل:
«محمد، له ډير وخته ستا په تمه ناسته يم... ډېر ځنډ دي وکړ.»

زه، چي له اخلاقي نشي راکښته شوی وم، سترگي مي له
خوبه نژدي پتي وي، سر مي درد کاوه. وخنډېدم او وي
مي ويل:

«اوس څنگه وکړم؟ ته څي؟»

مور مي غلي، خواشيني، راته وکتل او يوازي يې وويل:
«هو، ځم.»

...

لږ وروسته د وکيل مور کور ته ورسېدو. وکيل د کور له
دروازي راغي او مور يې له تود هرکلي سره استقبال
کړو. مور مي د دوی کور ته دننه ولاړه، او زه يې د
مېلمه‌خونه کې کښولم، چي له سرايه جلا وه.

وروسته وکيل چای راوړ. د خبرو اترو ترڅنگ مي دوه
دري پيالي هم وڅښلي.

«ابنه،» وکیل وویل، «ما د امریکا ویزه تر لاسه کړې ده. نږدې یوه اونۍ وروسته به روان شم، ان شاءالله. خو یوه اندېښنه لرم، کورنۍ مې بې سرپرسته پاتې کېږي.»

ما موسکې شو، پر اوږه مې لاس ورته کېښود:
«وکيله، ته ولې دومره ځان یوازي احساسوي؟ زه خو یم ستا ورور. زما مور به ستاسو سره وي، او که اړتیا وي، ستاسو کورنۍ زموږ کور ته هم راتلای شي. ته پر مور حساب وکړه.»

وکیل مې په ځنگلنه لاس کېښود، او په نرمۍ سره یې وویل:

«نه پوهیږم چې زما کورنۍ به ستا سره ومني کنه، خو زه دا ژمنه در سره کوم چې هلته، په امریکا کې، ستا کار هم سموم او هغه ځای ته به دروغواړم.»

ما خوبنی څرگندی کړې او وکیل ته مې مننه وکړه.

څو شیبې وروسته مې مور راته زنگ ووهه، او وویل:
«نور، خپل کور ته ځو.»

ما موټر چالان کړ او د کور په لوري حرکت وکړم. کله چې کور ته ورسیدم، لومړی مې غسل وکړ او بیا د خوب لپاره ولاړم.

په همدې وخت کې یوه اوونۍ تېره شوه، او وکیل د امریکا تگ ته چمتو شو. هغه خپلې کورنۍ ته اطمینان ورکړ چې هغوی به زموږ کور ته راځي او زموږ مېلمانه به وي.

موټر مې د کور مخې ته ودر اووه، هره بڼه مې ورسره وواهه، او وکیل یو لوی بیگ په لاس له کور څخه

راووت. مور یې اوبه ورپسي وشیندلې او په دروازه کې ورته ولاړه وه ترڅو چې مور حرکت وکړو.

وکیل ساعت ته وکتل، او په اندېښنې سره یې وویل:
«موټر سرعت باید تیز وي، وروره. ناوخته نه غواړم
چې پرواز مې له لاسه ورکړم.»

ملهم د موټر په ریز پسي پښه ونيوله، په څو شیبو کې د موټر د شاخه په سرک باندې دورې پورته شوي. مور بالاخره هوایي ډگر ته ورسېدلو او د وکیل سره مې د خدای په امانې وکړې. البته، د وکیل د تلو په وخت زه لږ خواشینی وم، ځکه چې زه یواځې کیدم. خو یوه بله احساسې برخه هم وه، چې ماته د وکیل د تلو په سبب خوشحالي راکوله؛ هغه خوشالي چې یاسمین ز مور کور ته راتلل.

وکیل می رخصت کر او په تلو کې یې ټینگار کاوه چې کورنی ته باید ډیر پام وشي، او هغه ژمنه وکړه چې ستا کار هم هلته سموي.

ما هم وکیل د کور په لوري حرکت وکړ او کور ته ورغلم. دروازه مې ټک ټک کړه، کوچني نور یې چې مريم نو میدل راووتل، وویل:
«محمده، ته بیا راغلی؟»

دا ماشومه ډېره خوږه وه، کټ مټ لکه یاسمین، لوي لوي سترگي او سپين غومبري چې سرخي یې پکې معلومېدله. ما هم تر غومبري را کش کړل او ویې ویل:
«ولي ته څه مشکل لري؟»

هغې په خپل لاس باندې زما لاس پری ووه او د کور په دروازه کې لکه څوکې داره ودرېدله او ویې ویل:
«نه دی پریردم چې راشه کورته.»

که څه هم زما غوسه ورته راغله، بیا می ځان کابو کړ،
ځکه چې ماشومه وه. ورته می وویل:

«پیسې به درکړم، ورسه او د خپلې خوښۍ کوم شی د
ځان لپاره واخله.»

د پیسو په مقابل کې یې وخنډل. ما هم له کیسه یو لسگونه
ورکړي.

مریم خوشحاله شوه او ویې ویل:

«زه او س ځم، یاسمین ته وایم چې محمده راغلی دی.»

ما هم سر ورته پورته ټنګته کړ او خوشحال شوم چې د
مور پر ځای یاسمین ته وایي.

انجلي لارل، زه هم د کور مخې ته روان شوم.

يو سپين زيری سړی تيریدی، د مایي نظر يې را وړاوه.
سپينه لنگوته يې ترلې وه، اسمایي باندي يې خان تکیه
کاوه، زړې په خاورو خپلې يې په پینو وي. له ورايه
معلوميزي چې د پینو دردونه لري.

تندي يې خو کونجي وکړې او ويې ويل:
«ای هلکه!»

ما وويل:

«ماته وايي؟»

هوا ولی؟ دلته بل هلک سته؟

د هغه سړي خبرو ته مي غور ونيو، خو ژر مي احساس
کړه چې د ده دماغي توازن بنيابي سم نه وي. ورو ورو
مي گامونه ورنږدې کړل، په نرمه لهجه مي ترې
وپوښتل:

– «څه درباندي شوي؟ څه خبرې کوي؟»
هغه په کراره خو شکناکه غږ راته وويل:
– «ته دلته څه کوي؟ ولي ولاړ يې؟»

يو شېبه چوپ پاتي شوم، خو بيا مي په ډاډه تون وويل:
– «دا زموږ کور دی، زه اوس دلته اوسيرم.»
او د همدې خبرو سره سم، ور مي پرانيست او کور ته
ننوتلم. خو د سپين ږيري نظر لا هم زما پر تعقيب و، تر
هغې شېبې پورې چې ما د دروازي له شا هغه سترگي
پرې کړې.

زړه مي نارامه و. خدای ته مي غږ وکړ: "يا الله، ته ښه
پوهېږي، زه د څه حال سره مخ يم."

په حويلي کي مي يو خور انځور وليد. مريم، د ياسمين
کوچنې خور، له خپلو نانځکو سره مصروفه وه. خو زما

په زړه کې اور بل و. تيز قدمونه مې واخيستل او ترې
وپوښتل:

— «تا ياسمين ته زما د راتلونو نه وي ويلې؟»
هغې وخنډل، لکه چې گناه يې نه وي، او بې فکره يې
وويل:

— «هېر مې شو.»

هماغه مهال، د کور دننه د وکیل مور راوغږ کړه:

— «محمد!»

وکتلم، لاسونه يې د صابون په اوبو لړلي وو. زه
شرمېدلی وم.

سترگې مې ټيټې کړې او ورو مې وويل:

— «ما داسې فکر کاوه چې تاسې به زمونږ کور ته لاړې
ياست.»

هغې موسکا وکړه، خو ستړيا يې له څپرې ښکاره وه.

— «هو، درسره به لار شو، خو تر اوسه مو د کور توکي او ضروري شيان نه دي راتول کړي. سبا ته به ياسمين ته ووايو، چې درته زنگ ووهي، بيا به راشو.»

ما هم د رضا په علامه سر وخواوه. روان وم چې ناخاپي يې غږ کړ:

— «ته خو خپل نمبر ووايه.»

ما ورته شمېره وويل، خو مور يې ونه شوه يادولی، نو مريم ته يې وويل:

— «لاره شه، د ياسمين تليفون راوړه، چې شمېره پکې ثبت کړي.»

مريم له خوښۍ منډه کړه، تليفون يې راوړ. کله مې چې د سکرين پر مخ سترگې ولگېدې، د ياسمين تصوير ښکاره شو. زړه مې ودرېد.

د هغې تصویر ته مې ژور نظر وکړ، لکه کلونه مې چې سترگې د هغې دیدن ته تېرې پاتې وې. یوه تنده مې ترې ماتېدله، خو بله راتوکېده — د لمس، د خبرې، د لیدو... نوم مې ولیکه: "جان یاسمین" — او ذخیره مې کړ. تلیفون مې ورکړ او له درناوي سره مې خدای پاماني وکړه.

کور ته ووتلم. سپین بزیری لا هم پر خپل خای ناست و، یوه لویه غوټه یې څنگ ته ایښې وه. د ده نظر اوس نور هم بدلېدلی و. شیطان مې په زړه کې راووت، ویل یې: "ته دا بې ادبه سړی همداسې پرېږدي؟"

خو ما موټر چالان کړ، بې له دې چې څه ووايم، یواځې یو حُل مې گیربکس وواهه، خاورې او دورې ورباندې پورته شوي، او لارم...

په سبا سهار مې مور له خوبه راپاڅولم:

— «ورشه، د محمود سره په دوکان کې مرسته وکړه. ټوله ورځ ویده وې.»

تلیفون ته می وکتل، یولس بجې وی. د زیره نارامی
راونیسلم، سمدستی می د یاسمین فکر راغی. "ولی لا هم
زنگ نه دی راغلی؟"

خو نور می خان چمتو کړ، ولامبلم، نوي جامې می
واغوستې، کوچنی ورور احمد می هم راواخیست او د
محمود دوکان ته ورغلو.

محمود له دورې لري سوداگرانو سره مصروف و، غټ
غټ پیرودونکي، د جدي خبرو غږونه... ما هم د ورور
مرسته پیل کړه.

تر غرمه وروسته، گیرېدونکي تللي وو، او سودا هم
خلاصه شوي وه. محمود سترې و، خوله یې وچې شوي
وه، خو کله چې حساب یې وکړ، نو لږې پیسې یې جیب
ته واچولې، نورې یې ماته راکړې.

ما موسکی ورته وکتل، پیسی می بیرته ورکری او ورته
می وویل:

– «ته پپر زحمت کری، داستا حق دی.»

محمود هم موسکی شو، لکه د زره نه یی چی راته ویلی
وی:

– «ستا خوبنی، زما مزد دی.»

تر غرمی پوری هماغه دوکان ته وم. د پودی وخت و،
پودی می خورله چی ناخاپه تلفون وشرنگېد. جیبه می
وکتته، نابله شمېره وه.

زره می تک شو، ذهن ته می یاسمین راغله. له خولی می
یوه لوته پودی تېره کړه، ژر می تلفون ته حواب ورکړ.

– «بلی؟»

– «سلام علیکم، جان!»

سترگي مي و غتپدي، سا مي و دريدله. دا ياسمين وه، او ما
يي بزغ ژور وپژاند، خو دا حل هغي يوه کلمه وکاروله
چي ما بي سده کرم — جان!

له حيرانتيا سره مي موسکا هم راغله، غږ مي سوکه شو:
— «مهرباني، زرگي مي... ياسمين يي؟»

هغي و خندل، لکه چي شرمېدلې وي، خو د هغي خدا له
يوه احساسه ډکه وه.

— «هو، ياسمين يم. خو 'جان' مي خکه درته وويل، چي
ته خپل نوم همداسي 'جان ياسمين' ثبت کړی و.»
بيا يي، په طنزي انداز، د زړه خبره راواخيسته:
— «خو تا بيا زرگي وويلي؟ دا دومره چټکه مينه؟»

زه لږ موسک شو، غلی شوم، بيا مي خواب ورکړ:
— «هغه وخت مي لږ تلوار و... خو 'جان' هم بد نه دی،
تا ته بڼه درلگيري.»

ياسمين و خندل، خو بيا يي ژبه بدله کړه:
– «ښه، پروانه نه لري، دا نوم هم خوښ شو. مور مې
وايي، که ته تيار يي، نو مور ته راشه...»

لا يي خبره نيمه نه وه، چې ما ژر وويل:
– «بس، همدا اوس درځم. تاسو چمتو اوسئ.»

تليفون چې بند شو، دومره خوښ وم، چې ځان مې نشو
کنټرولولی. د خوشحالی نه مې محمود ټينگ په غږ کي
ونیو، داسې مې فشار ورکړ، ته به وايي چې زه حج ته
منتخب شوی يم!

محمود حيران شو، خدا يي وکړه:
– «څوک و؟ او ته ولې دومره احساساتي شوي؟»
زه لا هم موسکي وم، زړه مې درزېده، خو هڅه مې
وکړه چې جدي شم.

– «زه اوس وکیل صاحب دوي کور ته ورځم، ته دوکان ته پام وکړه، احمد دي هم له خان سره وساته. ماښام به بیرته راجم.»

یوازي څو دقیقې وروسته، زه د یاسمین د کور مخې ته وم. زنگ مې وواهه، او تلیفون مې هم واخیست.
– «اوري، زرگي، د کور مخې ته مو ولاړ يم.»

خو... هېڅ ځواب نه راغی. تلیفون پرې شو.

زړه مې ولرزېد، اندیښمن شوم. "ولې هېڅ ونه ویل؟ خفه نه ده؟ یا ما کومه تېروتنه کړې؟"

زما ذهن گډوډ و. "ولې دومره ژر ور غلم؟ ښه نه وای لږ تم شوی وای؟"

همدغسې فکرونو کې پوب وم، چې دروازه خلاصه شوه. یاسمین، د هغې مور، او مریم راووتل. مور یې سلام

راکر، زه هم ادباً ورته «وعلیکم سلام» وویلیم، خو نور
تول چوپ و، حتی یاسمین.

په تمامه لاره کې هېڅ څوک څه ونه ویل. زه له اندیښنې
سره سم، اوس مطمئن وم چې یاسمین ناراضه ده. او شاید
زما د تلیفون خبرې یې خفه کړې وي.

کور ته چې ورسېدو، موټر مې ودر او ه. دوی راکښته
شول. زه هم ورو ورو راکښته شوم. د دهلیز خواته لاړو،
هاته زما مور له هغوی هرکلی وکړ، بنحو ترمنځ خوږ
روغېر روان و.

ما دا فرصت مناسب وگانه. په دهلیز کې، چیرته چې
یاسمین یوازي راپاتې وه، ور نږدې شوم.
غلی، خو د زړه له تله مې وویل:

– «په تلیفون کې دې ولې هېڅ ونه ویل؟ او ټوله لاره هم
غلی پاتې وي؟»

هغې خپلې توري سترگې زما پر لور واړولې. د نقاب شاته، غږ يې سوکه، خو توند و:

— «په تليفون کې خو زما مور حوَاب درکړ، زه بل کار کې بوخته وم. او په لاره کې زما مور له ما سره وه، زه څنگه کولای شم درسره... خبرې وکړم؟»

زه غلی شوم. د هغې تکان ورکونکې خبرې مې ذهن ته راوړې — زړگي مې — دا جمله چې ما ناپامې سره د تليفون په وخت کې ويلې وه، بنيایي مور يې اورېدلې وي.

سترگې مې ټيټې شوې. له حيا ډک شوم. دا لحظه، د شرم، پټ احساس او د زړه خوږې وه.

غت اسويلی مې وکړ او ژر خپله کوټه ته لاړم.

په کوچ کي کښېناستم، د زړه درزا مي په خپلو غوږونو اورېده.

په فکر کي ډوب وم چې اوس بايد څه وکړم؟ د زړه او خيالونو طوفان نه تمېده.

دروازه ټک ټک شوه.

— رآه!

مور مي وه. ورو ورو دننه راغله او ويې ويل:

— محمده! ته به دا کوټه ياسمين ته ورکړې، او ته به بله، هغه پورني ميلمهخانه ته لار شي.

ما حيران ورته وکتل:

— موري، خو هغوی خو مېلمانه دي، دوی دي هلته لار شي.

مور مي ژر وويل:

— دوی مېلمانه نه دي، دا خو اوږد مهال پاتي کيږي. بل دا چې دا پورني کوټه ډېره غير منظمه ده، هغوی ته مناسبه نه ده.

ما یو وار بیا د زړه له ژورې وویل:
— موري، زه خو ټوله ورځ په کور کې يم، هر خوا گرځم
او راگرځم، نو یاسمین...
خو خبره مې لانه وه خلاصه چې هغې رانه پرې کړه:
— ته به ټوله ورځ وتلی یې، د محمود سره به دوکان کې
مرسته کوي!

یو دروند “اففففف” مې وکړ، زړه مې تنگ شو. مور مې
لاره.

زړه مې سخت نارامه شو، خو ځان ته مې وویل:
“پروانه نه لري، دا به د یاسمین کوټه وي، خو زه هم کله
ناکله دلته د کومې پلمې په نامه راځم.”
یو څه آرام مې وکړ، تصمیم مې ونیوه چې لار شم او
خپله نوې کوټه وگورم.

خو ناڅاپه د مور آواز مې واورېد، چې د یاسمین سره یې
خبرې کولې.

آوازونه یې مخ په رانږدې کېدو وو، نو د دروازې مخ ته ولاړم، خو مناسب مې ونه گڼله چې وځم. له همدې کبله د کوټې تشناب ته لاړم او هلته پټ شوم.

مور مې یاسمین ته وویل:

— دا د محمد کوټه وه، خو اوس ستاسو ده. محمد مې بله کوټه ته استولی دی.

د کوټې دروازه خلاصه شوه، او د یاسمین خور آواز مې واورېد:

— بیخي بنایسته خونه ده... سمه ده، زه به همدلته اوسېرم.

دروازه بېرته وتړل شوه. ما هم ورو ورو له تشنابه راووتلم.

و مې کتل، یاسمین هینداری ته ولاړه وه. په فکر کې ډوبه وه، د هینداری عکس یې خاموشه بنکارېده.

زه حيران شوم، ما فکر کاوه چې دواړه – ياسمين او مور
مي – لاري دي.

خو ياسمين هلته وه، يوازي...

قدمونه مي ورو، خاموش، خو لرزانه واخپستل، د
دروازې خواته روان وم، خو هغې مي انعكاس په
هينداره كې وليد.

وپرده، ژر يې زما خواته وکتل. د شرم له امله يې ژر
پروني مخې ته راوړ.

په حېرانتيا يې وويل:

– ته دلته څه كوي؟!

زه، زه، هغه، دا، زما... كوته...

اففففف، ټولي خبرې مي رانه هېرې شوي، ژبه مي بند
شوي وه.

يوازي يو بل ته مو كتل، سترگي مو ډېر څه ويل، خو ژبه
مو بې وسه وه.

د خاموشی ماتولو لپاره می ورو وویل:
— تاسو خو به بېرته خپل کور ته نه خئ، هه؟

هغې نری موسکا وکړه، شونډې یې ورو بنورېږي:
— همدا اوس خو راغلو، مگر ته دومره وپړېدلی ولې
بنکاري؟ مغشوش یې؟

زه غلی شوم. د هغې شونډې، سترگې، او حیا می له زړه
نه وتلې نه.

یاسمین زما کوټه ته راغلي وه، خو زه د هغې حضور ته
ټوله کوټه بایللي وم...

دلته می نو زړه یو دم دروند شو، حکه زه معمولاً د
انجونو تر اغېز لاندې نه راتلم، خو دا لومړی نجلۍ وه
چې ما پرې بل ډول احساسات درلودل.

ورته می وویل:

– بخښنه غواړم... هغه په تليفون کې مې مبالغه وکړه، نه پوهېدم چې ستا مور راسره خبرې کوي.

هغې راته وويل:

– رښتيا؟ دا خبره نو بيخي مې هېره کړې وه... ته داسې څه ويلي وو چې له امله يې ستا مخ سور او شين شوی و؟

ما، چې غوښتل اړيکه مو نوره هم ژوره شي، ورو وويل:

– ته چې ماته دې وويل "زرگيه"... ما زړه پيدا کړ او بېرته مې زنگ در وواهه. نو دا ځل مې سم د واره وويل، "سلام زرگي مې!" خو تا ځواب را نه کړ... او ماته نه وه معلومه چې ستا مور له بلې خوا خبرې کوي...

ياسمين ته يو دم حيرانتيا ور غله، سترگې يې وغورولې:

– څه دي کړي! تا خو زه وشرمولم! تاته چا دا اجازه
درکړې چې دا خبره تليفوني وکړي؟ اففف، لږ خو به دي
فکر کړی و!

دا خبره يې چې واوروله، لږ وړ نږدې شوم. په ټيټ غږ
مي وويل، داسې څوک نه وي چې زمونږ خبرې واورې.
بيا مي مسکا وکړه او ورو مي وويل:

– يعنې بنه به واي چې دا خبره مخامخ وايي؟ تليفوني نه
وايي؟ همداسې نه ده؟

د هغې په مخ کې مي د حيا يوه سره تبسم وليد، خو بيا يې
نيم مخ په خپل شال پټ کړ. داسې بنکارېده لکه نيمه
سپوږمې چې د وريځو تر شا پټه شوي وي... او خپله هم
په فکر کې ډوبه وه، لا هم ځواب يې نه و راکړی.

په همدې شپبه کې، زما کوچنۍ ورور احمد راغی،
دروازه يې خلاصه کړه. خو مخکې له دې چې ماته
وگوري، ياسمين په بیره هغه په غږ کې واخيست او مخ

یې بل طرف ته واراوه. دواړو لاسونو سره یې احمد نیولی و. بېرته یې مخ ښکاره شو او زه هم ورته ولاړ وم.

هغې راته په قهرناکه انداز وکتل. خو خدای شته، دا قهرناک نظر یې هم یو خاص خوند درلود...

په خپلو تور غټو سترگو یې اشاره راته وکړه، داسې ښکارېده لکه چې وایي:

"وځه، اوس د احمد وار دی، ته به وروسته راشي!"

ما وخنډل او له خونې ووتلم.

خو لا مې څو گامه نه وو اخیستي، چې د یاسمین مور را مخې ته شوه. له هغې سره یې خپله کوچنۍ لور، مریم، له لاسه نیولې وه. ژر مې سترگې ښکته کړې او په هماغه لاره مې خپل حرکت ته ادامه ورکړه.

هغې څه ونه ویل، خو د هغې له څپرې ښکاره وه چې په زړه کې راته موسکې وه...

خپلي کوټي ته لارم، په کوچ کي کښېناستم. موبایل مي روښانه کړ. د یاسمین نمبر ته مي وکتل، هماغه نمبر چې "زرگی" پرې لیکل شوی و.

زړه مي غوښتل چې زنگ ورکړم، خو مناسب راته ښکاره نشو. تلیفوني پرده مي بنده کړه او اوږد په کت و غځېدم.

لږ مي فکر وکړ چې ولې زه د یاسمین په اړه داسې احساس کوم، داسې لکه له ډېرو کلونو راهیسې چې سره اشنا یو؟

تر دې مخکې مي چې کومو نجونو ته کتلي وو، یوازې مي له هغوی سره د جنسي هوس غوښتنه درلوده. خو یاسمین لومړۍ نجلۍ وه چې زړه ته مي ننوته. ما غوښتل چې ټوله ورځ ورته وگورم، خبرې ورسره وکړم، شپې ورسره تېرې کړم...

په همدې خیالونو کي ډوب وم، چې یو دم د موبایل سکرین روښانه شو. د پیغام غږ مي واورېد.

موبایل می راواخیست، پیغام می ولید: یاسمین رالیرلی و.
لیکلی یی وو:

"محمدہ، د مور می مخ ته پام کوه، چي څه ناوړه خبره
ونه شي... کنه زه به بیا هېڅکله درسره خبرې ونه کړم."

حیران شوم چي یاسمین خو غواړي چي له ماسره اړیکه
جوړه کړي او پخپله یی دا پیغام راولیږه. نو ما هم ورته
ولیکل: "بی غمه اوسه زړگي می، هېڅکله به داسي
حرکت ونه کړم چي ته د راڅخه ناراضه سي. ته د وکیل
امانت یی، زما سره ستا ساتنه به په هر حالت کي وکړم.
خو نه پوهیږم چي ولې ته دومره ډارنه یی چي هر څه ته
په دومره وارخطايي گوري او هېڅ جرئت نه لري."

لږ ځنډ وروسته بل پیغام راغی، چي لیکلي یی وو:
"زه ډارنه نه یم، زه د خپل کلتور او رواجونو په زولنو
کي تړلي یم. او بل، زه می غواړم د مورگلي می ډېر

عزت وکرم. نه غوارم چي لږ څه هم زما په اړه اندېښنه وکړي، او ما هم د وکیل سره همداسې ژمنه کړې وه. د اوس لپاره بڼه غرمه ولري."

ما هم ورته وليکل:

"مننه کوم زړگي مې، ډېر مهربان زړه لري. کاش چي ستا سره مې وختي پيژندنه شوي واي. تاته هم بڼه غرمه غوارم، بڼه او ارامه خوب ولري."

تليفون مې سر ته کپنود او په خواږه خوب ويده شوم. ورځې او شپې تيريدي، او ياسمين به د ديکت په وخت کې زموږ ترمنځ پيغامونه کول، حال دا چي ځيني وخت خو حتی تليفوني خبرې اترې هم کولې، او کيسي به مو کولې. په دې کې د دواړو ترمنځ يوه اړيکه جوړه شوه، خو تر اوسه پوري موږ د زړه خبره نه وه کړې.

ياسمين به ځيني وخت زما کوټه کې ډوډۍ راته تيارې کړې وه او ويل به يې: "دا مې ځانگړي ډول ستاسې لپاره پاخه کړي دي."

زما به که څه هم زړه ته نه کېدل، خو بیا به مې هم
خوړل او پوره به مې ځان خراب کړی.

په دې ترڅ کې یوه میاشت تېره شوه. وکیل هم د مور او
زما سره تلیفوني خبرې کولې او تل به یې راته زنگ
کاوه.

یوه ورځ ماښام وو، د محمود په دوکان کې ناست ومه او
سکرین مې په لاس کې نیولی وو. غوښتل مې چې بل یې
کړم، خو د وکیل زنگ په واټس اپ باندې راغلی. ما هم
ځواب ورکړ. تر روغېر کولو وروسته مې وویل: "څه
خبره ده؟ نن دې بې وخته زنگ کړي دی؟"

ویل یې:

"هوا ولا، مبارکي درته وایم!"

ما وویل:

"د څه شي مبارکي؟ هلکه، هلته خو دي واده ونه کړ؟"

هغه په خندا وويل:

"ههههه، واده مې نه دی کړی، خو تر واده په دې بله خبره ډېره خوشحاله یم. هغه دا چې ستا اسناد او قضیه بریالی شوی او تاته د دوو میاشتو ویزه درکول کېږي."

ما په خوشحالی وويل:

"څه؟ رښتیا وايي؟ واي، زه هم ډېر خوشحاله شوم. نو څه وخت درسم آخر؟"

هغه وويل:

"همم... کله چې زه خبر شوم، خو اوس لپاره همدا بسنه کوي چې پروسه دې بریالی شوی."

ما په خوشحالی وويل:

"بڼه، سمه ده، زه به هم زما او ستا په کورني باندې زېږې وکړم."

هغه هم په خپل لگښت وويل:

"سمه ده، ښه ورځ درته غواړم."

ما محمود ته زېږي ورکړ چې زما د امریکا کار سوو،
خو هغه برعکس د دې په ځای کې خوشحاله شو، ډېر
خفه شو او مخ یې ترې ورو نیوئ.

"ولي وروره، د خپل ورور په کار ولی خوشحاله نه
شوی؟"

محمود وويل:

"لالا، ته خو به لارې، مور به بیا یواځې پاتې شو. کور
کې به څوک وي؟ په کورنۍ به څوک پام ساتي؟"

ما په بې پروایۍ وويل:

"ليونيه، ولي داسي خبرې کوي؟ ته خو له ما هم زيات زړه ور يې! اوس څه شوي؟ ما خو تر اوسه د کورنۍ لپاره څه نه دي کړي، پرېږده، لږ تر لږه دا پاتې ژوند مې دې هلته په مزو او چرچو کې تير شي. هسي هم دلته نور هېڅ خوند نه دی پاتې."

محمود هېڅ ونه ويل، خو د زړه ژورو کې يې لېږي خبرې بندې کړې وې. زه هم کور ته راستون شوم. مور مې په آشپزخانه کې بوخته وه. ور غلم، له شا مې غيږ کې ټينگه ونيوه او ورو مې ورته وويل:

"موري، مبارکي راکه!"

هغې، چې ما ته يې مخ نه و، وويل:
"ولي زويه؟ څه خبره ده؟"

ما په خندنې لهجه ورته وويل:

"موري، وکیل مي زنگ راکر، د امریکا کار مي بشپړ شو، له خیره امریکا ته روان يم!"

مور مي له غپړه جلا کړه، خو يو وار يې په خواشینی وويل:

"ليونیه، لږ غلی، څه کوي؟ یاسمین هم دلته ولاړه ده. هغي ته خو پرده ده، د شرم حای شته."

ما چي د مور خواته وکتل، یاسمین هم ولاړه وه، موسکی وه، خو شرمېدلې.

هغي ورو، په خفیف آواز وويل:

"مبارکي وایم درته..."

زه نور د احساساتو له حده وتلی وم. یاسمین مي هم غپړ کي ونيوه. هغي هېڅ عکس العمل ونه بنود، یخ ولاړه وه. بنایي حکه چي مور مي هم هلته ولاړه وه.

مور می غز وکر:

"محمدہ، محمدہ، خہ کوی؟ انجلی خوشی کرہ، ژوبله به
شی!"

ما هم ژر یاسمین خوشی کرہ. د مور خواته می وکتل.
هغه موسکی وه، خو له سترگو یی د خوشحالی اوبنکی
بهېدی. بیا می د مور لاسونه بنکل کرل، ومی ویل:

"موری، ته خو پوهیږی چی یاسمین زما ده... زما! او دا
هم زما ده!"

خبری می گدی وډی شوی، مور می په خندا خبرو کی
راولوبده:

"محمدہ، بس، که زه خبره یم، د یاسمین مور هم پری لږ
خه پوهیږی. ته خو ډېر شوخ شوی یی، زویه!"

بیا یی زما پوزه و نیوله، ویل یی:

"شوخ هلکه، ته به هیڅکله سم نشي!"

ياسمین ژر له آشپزخاني ووتله. ما له مور ه وپوښتل:

"موري، گوندي غلط انتخاب مي نه وي کړی؟"

هغې وويل:

"نه زويه، تر دي ښه انتخاب بل نه شته. که ته دا خبره نه وای کړې، نو په زوره به مي له سنا يا ياسمین سره نکاح در تړلې!"

ما وخنډل، ومي ويل:

"هههههه، موري، اوس خم، خپل پاسپورت پيدا کوم، وکیل ته هم بايد خواب ورکړم."

له آشپزخاني ووتلم، خو خدای شته، کور کې يوه خانگري خوشحالي خپره وه. يوه خو د ياسمین مينه، بله د امریکا د ويزي زېری.

په سبا ناوخته ناست وم، چې احمد، کوچنی ورور مې،
ناخاپه تر پینو لاندې راغی، ځان یې راباندې وغورځاوه.
ډېر مې غوسه کړ، خو اول مې ورته وویل:
"مه کوه، بچیه!"

خو ماشوم و، بې غمه، بیا هم شوخي کوله. ما له غوسې
یوه رسی پیدا کړه، لاسونه مې تر شا وتړل او په یوه
کوټه کې مې بند کړ، دروازه مې هم پرې وتړله.

وخت تېر شو. زه له کوره بهر وم. ما بنام چې کور ته
راغلم، ټول راباندې غوسه ول. آن یاسمین هم.

ما پوښتنه وکړه:

"ولې؟ څه پېښه شوې ده؟"

ټولو په یوه خوله وویل:

"ولې دې احمد دومره سخت تړلی و؟ په لاسونو یې د
رسی نښې پاتې دي، ژوبل شوی دی!"

خو ما چندان اهمیت ورنکړ...

دوه ورځې تېرې شوې، او په درېیمه ورځ وکیل راته
زنگ ووهه. ویې ویل:
"سبالس بجې د کابل له هوايي ډگره ستا پرواز دی، ځان
په وخت ورسوه."
ما ومنله، او د تگ لپاره مې هیڅ چاره پاتې نه کړه.

د تگ ورځ راورسېده. اته بجې وې. بیک کې مې خپل
ضروري شیان ځای پر ځای کول، او یاسمین هم راسره
بوخته وه. مور او محمود دواړه ولاړول، خو زه له
دومره خوشحالی په ځان نه ځایېدم.

مور مي لاره، ورپسي محمود هم ووت، خو ياسمين
راسره يواځي پاتي شوه.

ياسمين د خفگان او وپريډو له ډک غږ سره وويل:

"ته بېرته څه وخت راځي؟"

زه په تليفون بوخت وم، غږ مي ونه اورېد، خو چې مي
سر راپورته کړ، ومي ويل:

"ياسمينه، باور وکړه، زه هم زړه نه لرم چې ولاړ شم.
خو دا د يو وخت خبره ده. ما ارمان درلود چې بهر ته
ولاړ شم، د هغو ځايونو ليدنه وکړم. گوره، نن هغه ورځ
هم راورسېده..."

زه ورنږدې شوم، لاسونه مي ونيول، په سترگو کي مي
سترگي بنځي کړي. د هغې د زړه درزا مي په خپلو
غوږونو اورېده. وارخطا وه، خو ناز يې هم و.

"ته گوره، زه چي هر خای يم، خو زره به مي ستا سره وي. دا پخوانی زمانه نه ده، تلیفوني اړیکي لرو، او کله چي بېرته راحم، بنکلي سوغاتونه به درته راوړم."

ياسمين سلگو ونيوله، او سترگي يې ډنډ شوي. ما پرېکړه وکړه چي بايد بڼه ډاډ ورکړم.

د هغې اوبنکې مي پاكي کړې. نرمه، سپينه خپره يې د زهرو خوږې خبرې غوښتې. ويښتان مي د غوږونو شاته ور واړول، په غومبرو مي لاس تېر کړ.

"ته زما يوازینی مينه يې... لیونی، ته په ما باور نه کوي؟ زه بي له تا بل څوک لرم؟ هااا؟"

خو ياسمين چوپه وه، هېڅ يې نه ويل.

نور هم ورنبردي شوم. هغي سترگي بنکته کړي وي، او د خجالت او ميني ترمنځ يي بدن رپېده. دا حل مي د هغي زنه ورو ونيوله، مخ مي ور پورته کړ. هغي ماته وکتل... هغه سترگي لکه ژور سمندر، احساس يي زما د زړه تل ته رسېده.

ما ورو ورو شونډي ورنبردي کړي، سا مو سره گډه شوه، او زموږ شونډي سره يو شوي. دا لومړي بنکل وه — خو يوه داسي بنکل چې زما ټول وجود يي لږ زاوه.

د ياسمين شونډي نرمي، لمدي، گرمي وي. د هغي له شونډو مي يوه ژوره سا واخېسته، داسي لکه د عمرونو تنده مي خړوبه کړه. هغي هم له زړه، له احساسه، زما بنکل ته خواب ورکړ. زما سر يي په خپلو لاسو کي ونيوه، ټينگ يي راباندي نيولي وم.

موږ اوږده لحظه سره بنکل شو، شونډي مو نه جلا کېدلې. زما لاسونه ورو ورو د هغي د ملا پر خوالگېدل،

او د وپښتانو ترمنځ مي گوتي تپريدي. هغي د بدن لرزه نه شوه پته کولی، خو زه ورته نږدي وم، داسي نږدي چې د هغي هره درېدنه مي په زړه حسوله.

ما کله کله شونډې خټلې، ورو مي د هغي خوله خلاصوله، او هغي هم بېرته هماغسي نرم خو شهواني حوَاب راکاوه. زموږ تنفس گډ شو، ساه مو لنډه، خو گرمه وه.

ياسمين مي ټينگه راوښوله، سر يي زما پر اوږه کېښود، او ژړا يي شروع کړه. خو دا ژړا يوازي د فراق نه وه، دا د مينې، د ژور احساس، او د خپل سوزي ژړا وه.

زه هېڅ نه ويلاي شوم. الفاظ مي ختم شوي وو. د هغي اشنا عطر، د غېږي تاو، او د شونډو خوند، هر څه مي د تل لپاره په زړه کېدل.

ناخاپه د دروازي درب شو، مور مي راغله. ياسمين ژر
خان را خلاص کړ، مخ يې بلي خواته وړاوه، او اوبنکي
يې پاکولي.

مور مي وويل:

"محمد، نور د تگ وخت شو."

ما هم بکس راپورته کړ، له ټولو سره مي د خدای پاماني
وکړه. موټر مي د کور مخي ته پرېښود، او په ټکسي کي
هوايي ډگر ته روان شوم.

هله هله هله...

په الوتکه کي کېناستم. ډېر پراخ او د آرامي سیتونه ول.
يو آی پېډ د مخامخ سیت له شا راووتم، غزلونه مي
ولگول، او د ياسمين د شونډو تودو خاطر و سره مي

الوتنه وکړه... د فراق لمړۍ شپبه، خو د مینې یوه نه
هېریدونکې نښه.

زه نور د دې دنیا له حاله ناخبره وم، یوازې په ذهن کې
مې رنگارنگ فکرونه گرځېدل. سوچونه چې هلته به
عشقونه څرنگه وي، د ازادۍ مزې به څنگه احساسېږي،
او د څومره بنکلو نجونو سره به لیدنه وکړم...
بلخوا، څومره به شراب وڅښم؟ څومره به په دې خوږو
گناهونو کې ځان ډوب کړم؟

ما له کوره خپل هست او نیست، ټولې پیسې راټولې کړې
وي، دا اندېښنه چې هلته به د پیسو کموالی وي، مې نه
زغملې. ما غوښتل هره خوښې په پیسو واخلم.

د امریکا لاس انجلس ښار هوایي ډگر ته الوتکه راکښته
شوه. له چکپواینتونو او نورو رسمي چارو وروسته، یوه
لنډه لحظه ولاړ شوم. هلته، لري، زما وکیل ولاړ و —
خورا فیشن شوی، د برېښنا غونډې وځلېده. لاسونه یې
هوا ته پورته کړي ول، خوشحال و.

زه ورنبردي شوم، ټينگ غږ مو سره ورکړه. وکيل
ويي ويل:

"وروره، بالاخره مي خپله وعده پوره کړه. ته دلته
راغلي، خو اوس بايد د خپلي کورنۍ غم وخورې، دلته
بايد کار وکړې، ژوند جوړ کړې. دا وطن د هوبنيارو
لياره دی."

زه لږ په ټوکه ورته موسکي شوم، او د هوا په دود مي
سر پورته وکښته، بيا کښته. مور يو شاندار هوټل ته
لاړو. هوټل داسې حُلپډه لکه د جنت يوه زريني ماني، د
شپي څراغونه يې د سترگو رڼا گواښله، او خواږه يې
داسې خوندور ول چې خوله يې له عطره ډکه وه.

له کورنۍ او ياسمين سره مي پرله پسې تليفوني اړيکه
ساتله. هغوی ډېر خوشحال ول. ما هم خان په ازادۍ کې
احساساوه — داسې احساس چې تر اوسه مي نه و کړی.
خو دا ازادي يوازي ظاهري وه...

یوه شپه له خوبه راویښ شوم. ساعت ته مې وکتل، دولس بجې وې. ټوله ورځ بیکار او ویده وم، نو د شپې خوب مې پوره شوی و. وکیل مې ویده و. زه ورو له هوتله راووتلم.

نه پوهېدم چې چیرته لار شم، فقط د ښار څراغونه، ښکلي ودانۍ، او براق موټران مې سترگو ته ښکارېدل.

شاوخوا مې گورم — انجونې، د بدن نیمه بر بندې، پر سرک ازادې روانې دي. ځینې تر زنگو هاخوا، ځینې خو لا نوره هم بې پروا. د دوی خوځښت، خندا، سترگې، او د بدن انځورونه د شهوت شراره راکې بل کړه.

زړه مې وغوښتل، بلکې بدن مې چیغې وهلې، چې له یوې نجلۍ سره اړیکه پیدا کړم. خو نه پوهېدم چې څنگه باید دا چاره پیل کړم؟

ناخاپه شيطان زما ذهن ته يو خيال را واچاوو — نايټ
کلب.

خو ستونزه دا وه، زه دلته نابله وم. نه مي پته وه، نه لار،
نه يار...

په سرک يوه ټکسي ته لاس ورکړم. په انگليسي مي ورته
وويل:

"Take me to the nearest night club"

هغه هم سر وخواوه، او روان شو.

خو دقيقې وروسته يو براق، رنگارنگ حای ته ورسېدو.
د نايټ کلب مخې ته يو حليدونکی لوحه وه. دروازه کې
دوه غټ بدن وال ساتونکي ولاړ ول. ټکسي ته پنځوس
ډالر ورکړم. ساتونکي مي تلاشي واخيسته، او بيا يې د
ننوتلو اجازه راکړه.

زه زړه نازړه دننه لارم...

خو چي قدم مي دننه کپنود، يوه عجيبه غونجېدلې سا مي
وکړه، داسې لکه شاته مي څوک کش کوي.
ما له خانه سره وويل:

"محمده، يوازي دوه مياشتې خو دي، دا فرصت ولوله،
وروسته به توبه کوي. الله خو مهربانه ذات دی..."

او دا و...

د شهوت، ازادۍ، او آزمايښتونو دروازه مي
خلاصه کړه...

شاوخوا مي وکتل. موزیک په ډېر لوړ غږ روان و،
داسې چې د کمزورو غوږونو پردې به يې شلوي. زه هم
د بدن په رگونو کې مستي حسوله، تا به ويل چې هر
عصب مي له وجد سره رپېزي. ټول خلک – نجوني او
هلکان – د حال له خپلواکه مستۍ سره نڅا کوله. لاسونه
يې پورته پورته غورځول، له خانه نه خبر وو، ځيني خو
له حده اوښتي وو. د شرابو نشه، د رڼاگانو تودې لمبې، او
موزيکي ځلا هر څه بې اختياره کړي وو. ما پوهه شوم

چي دلته هېڅ “بد” نشته – هر څه روا دي، او هر کار ته اجازه ده.

مخکې لارم، شاوخوا مي وکتل. يو حای و، چپرته چي خلکو ته څښاک ورکول کېده. ما هم حان ورساوه. انگلیسي مي کمه وه، او د موزیک غږ ډېر لوړ و، نو خبرې به له خنډ سره مخ کېدې. ومې ويل، “پرېنک راکه!” خو هغه مي سمه ونه شنېده. بيا مي تکرار کړه. د ناپوهی له امله مي دا نه پوهېدم چي دلته “پرېنک” يعني شراب.

هغه يو بوتل خلاص کړ، يو گيلاس يې راډک کړ او زما مخې ته يې کېښود. ما هم هغه گيلاس د يوه غږپ سره تش کړ. هغه راته حيران کتل، خو زه مي بل هم و غوښت. همداسې مي يو په بل پسې شپږ گيلاسه تش کړل.

ذایقهيي خاصه وه، بوی يي بپل، خو ما خان پري بنه
مست کر. سر مي گر خېده، سترگو مي خوبونه نيولي وو،
خو زره مي مسته ناري وهلي. لارم، خنگ ته ودرېدم، د
دروازي لوري ته مي سترگي وارولي – او هلته ومي
ليده...

يو فربنتي، نه، يوه بناپيري راروانه وه. دا خو انجله نه
وه، دا د حسن يوه بي مثاله بېلگه وه. خر وينستان، خري
سترگي، تک سپين پوستکي، نري، خو اتل جوړبنت،
پورته او کبنته اندامونه يي د ليدونکو ټول تمرکز تښتاوه.

خدای شته، چي سترگي مي پري ونه اړولي. خان سره
مي ويل: “دا خنگه بنايست دی، چي رب پيدا کړی؟” خو
نه پوهېدم چي رښتيا دومره بنايسته وه او که د شرابو نشه
وه چي ذهن مي دومره بيخوده کړی و.

هغي هم زما لوري ته وکتل. بېرته تاو شوه، او د خښاک
ميز ته ولاړه. زما تر خنگ تېرېده، خوشبويه عطري يي

خولي بندولي. زړه مي و غوښتل چې هر وخت ورته کتل وکړم. ياسمين مي بيخي له زړه ووتله، افغاني مينه مي هيره شوه – يواځي هغه وه، هغه بنايپري.

زه هم ورپسي لارم. يو گيلاس يي په لاس کي و. د هغه کس نه مي و غوښتل:

– “دا نجلۍ چې څومره حساب لري، ټول زه ورکوم...”

غوښتل مي، چې په همدې لار ورسره ملگرتيا پيل کړم.

نه مي د هغې پيسي ورکړې. هغه په تليفون کي په خبرو مصروفه وه. کله چې د حساب ورکولو غوښتنه وشوه، نو هغې په غوسه وويل: “داسې ښکاري چې دا خوان ستاسو پيسي ورکړي دي.”

هغې زما خواته وکتل، حيرانه شوه. رالنده شوه او ويي ويل: “بينه غواړم، تاسې څوک ياست؟”

ما وویل: "زه... زه غواړم له تاسره دوست شم. او رښتیا،
ته بېخي ډېره ښکلې یې."

هغې لږ موسک شو، ورو یې وخنډل: "رښتیا وايي؟"

بیا دواړو وخنډل. او همدا د خبرو پیل شو.

د خبرو په دوام کې یې رانه وپوښتل: "ته د کوم ځای
یې؟"

ما وویل: "زه د افغانستان یم. او تاسې؟"

هغې وویل: "زه اصلاً روسیه یم، خو د امریکا تابعیت
لرم. دلته ژوند کوم."

نوره یې خبرو ته وخت ورنه کړ. ناڅاپه یې وپوښتل: "ایا
ته غواړې نڅا وکړو؟"

ما سر و خوځاوه، هو.

هغې زما لاس ونيو، د نڅا میدان ته یې بوتلم، او نڅا مو
پیل کړه.

ما خو نڅا نه وه زده، خو بدن مې هسې هم مست و، هر
حرکت مې له شرابو او شهوت نه ډک و. خو هغې؟ هغې
داسې نڅا کوله لکه د بنایست او هنر الهه. لوڅې اوږې،
بنکلی نس، بنیښي ورنونه، سپین شفاف پوست، خور
عطري بوی... د انسان ذهن به له عقیدې او اصل نه
بېلوي.

زلفي یې له شونډو سره مخلوطې، خوشبو یې مستووله،
خندا یې نشه راوستله. د بدن تودوخه یې زما بدن ته
رسېده. کله به خپل بدن زما بدن ته نږدې کړه، کله به یې

لاسونه زما پر اوږو رابنکل، کله به یې ورو ورو خپلې نری شونډې زما شونډو ته راوړې.

زه پوهېدم، دا کافره ده. دا د دوی دین دی، دا کارونه ورته عادي دي. خو ما ته، دا یو څه ډېر زیات و. ما به کله پر دې پلمه، کله پر هغې، د هغې د بدن پر مختلفو برخو لاس وراچاوه. هغې به هم کله نا کله ما بنکل کړم، نرم لاسونه یې زما د غاړې شاته راتېر کړل، شونډې یې زما له شونډو سره مل شوې، بدنونه مو یو له بله سره نښتي وو.

د مستی په اوج کې یې پوښتنه وکړه: "ستا نوم څه دی؟"

ما، چې د هغې نرم لاسونه مې نیولي وو او د هغې نری سترگو ته مې کتل، ورو وویل: "زما نوم محمد دی."

دا نوم اورېدلو سره ناڅاپه شاته لاړه، زما لاسونه یې پرېښودل. ما حیران شوم، ورو مې وویل: "څه وشول؟"

هغی وویل: "زه دا نوم نه خوینوم."

ما پوښتنه وکړه: "ولې؟ پدې نوم کې څه ستونزه ده؟"

هغی وویل: "زه عیسوی یم... او ته مسلمان یې."

مالر سوچ وکړ، بیا مې ورو وویل: "دا خبرې پرېږده،
راځه، دا شپه به یوځای تیره کړو..."

زما غږ نرم و، خو مقصد یې روښانه و. هغی وخنډل،
خوندور، خو نازک خنډل یې وکړ: "نه، داسې ژر دا
امکان نه لري."

ما غږ پورته کړ: "ولې نه لري؟ دواړه خوانان یو، دا به
ډېره ښکلې شپه وي. ته ښکلې یې، زه هم... لږ خوشحاله
ژوند ولې ونه کړو؟"

هغی موسکا وکره: "نه، دا کار همداسی آسان نه دی."

زه د شرابو او د هغی د بنکلا تر اغیز لاندې وم، پېر مې
تینگار وکر، خو هغی ونه منله.

خو زما زړبنت لا نور هم زیاتېده...

ناخاپه مې ځان له هغی نجلۍ سره د زړه په منځ کې
احساس کړ. دا عجیبه وه، خو بې اختیاره مې وکیل ته
وویل:

— «زه یو لږ قدم وهم، یواځې تگ غواړم.»

هغه په شکمن نظر راته وکتل، ژبه یې سپکه خو قاطع وه:

– «نه، دا حل اجازه نه درکوم، ته بيا شراب څښي.»

زه موسکی شوم، سر مي و خوځاوه:

– «نه وروره، هسي يو څه غمجن يم، لږ هوار شم. قسم درکوم، دا حل به نه تکرار يري.»

هغه يوه ژوره ساه واخيسته، لاس يي زما پر اوږه کښود:

– «ښه، خو ژمنه وکړه چې د تېرو تېروتنو تکرار به نه کوي.»

ما هم ژمنه وکړه. له هوتله ووتلم. د تليفون شيشي ته مي کتل، ياسمين او کورني څخه مي شل دېرش له لاسو تېر زنگونه ول. تليفون مي گل کړ، وجدان مي تهديد کاوه، خو احساساتي توفان مي بلې خواته اړاوه.

تکسي ته پورته شوم. يو حل بيا هماغه کلب ته ورسيدم.

هله ته د تير حل په څېر ناڅاپه نڅاوې وې، موسيقي د هوا
څېرې کولې، نارينه او بنځينه د يو بل پر بدنونو
سرگردانه ول. خو زما سترگې يوازي هغې ته وې...
هغې چې نه وه راغلې.

يوه شېبه وروسته مې زړه بيا شرابو ته کش کړ، دوه،
درې گيلاسونه مې تش کړل. غلې، ناست، انتظار مې
کاوه. ناڅاپه د کلب دروازي ته زما سترگې جلا شوي.

هغې راغله.

نن شپه تر پرون لا بنایسته وه. پر تني يوه لوڅه، سپينه
لباس وه چې د سينه گانو ژور چاکيې د موسيقي سره

سازېدلی نڅا وه. قدم په قدم نږدې راتله، لکه غرور
لرونکي ملکه چې خپل غلام ته ور روانه وي.

مخرا سره ته ودرېده، شونډې يې نيمه خلاصې وې:

– «څنگه يې، بنايسته خوانه؟»

د هغې نرمه، خوړنده آواز زما د زړه د تندي رگونه
ماتوول.

– «بڼه يم، ته څنگه يې، نازيني؟»

هغې وخنډل، پر ميزيې اشاره وکړه:

– «راځه، هلته کښينو.»

مور د ميز دواړو خواتو ته کیناستو. هغې جوس
راو غوښت. د هغې شونډې چې پر گیلایس کینودې، زما
سترگې بندې شوي.

هغې وویل:

– «ته ته یوې تحفې ته چمتو یې؟»

ما موسکا وکړه:

– «ستا لاس که زه زهر هم راکړې، زړگی یې قبلوي.»

هغې د پتلون له جیب څخه یو نری، نقره یي زنجیر
راوویست، د داوود ستوری ورباندې ځلېده. را و یې تاو
کړ او زما په غاړه یې واچاوه. پر زنجیر پسې، زما
شونډې یې ورو حرکت وکړ، خو هغه شاته شوه.

– «اوس غور شه، محمده. زه عيسويه يم، ته مسلمان يې. ز مور اړيکه د دين له مخې ممکن نه ده... خو که ته غواړې چې شپه له ما سره تېره کړې، بايد زما دين ته راشي.»

زما مغز د شرابو، د هغې د بوی، او د شهواني جذابيت تر تاثير لاندې بي حس شوی و. ما بي له خنده وويل:

– «زه حاضر يم. زه ستا لپاره هر څه کوم.»

هغې لږ مخ ته راوښت، خپل نرم لاس يې زما پر لاس کېښود، ورو يې وويل:

– «که ته عيسوي شوي، زه به شتمني، خان، او حتی خپل وجود ټول تاته درکړم. سبا په دوه بجو، همدلته به بيا سره ووينو، او رسمي به يوځای شو.»

زه د احساساتو له بي ثباته قيد څخه آزاده نشوم. هماغسي،
د هغي د وينا تر نشي لاندې، د هوټل پر لور لارم.

کله چې هوټل ته ورسيدم، وکیل لا خوب و. خو زه لکه
ماشوم، چې د نوي لوبتکه لپاره خوشاله وي، پر بستر
وغځېدم، او شپه مې له تمې ډکه شوه... يوه تمه چې د
جسمي مينې، د شهواني وصال، او د يوي خطرناکي
فريکاري نجلۍ د ژمنو پر بنسټ ولاړه وه.

لوزينا، هغه نجلۍ چې پرون مې سره ليدلي وه، خپل نمبر
راکړی و او له مينې ډک ژمني يې کړې وې. ما ورته
ويلي وو چې سبا دې تماس ونيسي. هماغه وو چې سهار
وختي، تليفون مې زنگ ووهه. له خوبه مې راويښ کړ،

سترگي مي خلاصي کړي، لوزينا وه. له نرمو، غېرو
وړو خبرو سره يې راته وويل:

"راځه، پلانکي ځای ته ځو، هلته سره وينو."

ما هم بېله ځنډه ځان راجور کړ، لاره مي ونيوله او ځان
مي هماغه ځای ته ورساوه. چې ورسېدم، سترگي مي
پرې ولگېدې—سپين، نرم، نازک لباس يې اغوستی و،
ساده خو ژور سينگار، شونډې نازک سرې، او له لري نه
يې مسکا راکاږله. زړه مي درزا اخيستی و، خو د
بنايست دا څپه له ما نه بې اختياره کړه.

هغه مخي ته راغله، لاس يې راکړ، روغېر مو وکړ، او
بيا يې راته وويل:

"راځه، تکسي ته پورته شو."

زه هم ورسره شوم. موټر يو پراخ، آرام، او په سپين
رنگ رنگين ځای ته بوتلو، داسې برينېده لکه کوم مقدس
درشل، خو ما ته غريب د گناه دروازه وه.

چي لومړی قدم مي کليسا ته کېښود، زړه مي دروند شو،
خو لا هم قدمونه مخکي روان وو. لوزينا زما لاس ونيو،
د مقدسي کليسا دننه يې يوسم. هلته يو پاپ ولاړ و، اوږده
سپينه چپنه، سر ته خولی، سترگو کې جدیت، او خوله کې
نر مه دعا.

زه هلته ولاړ وم لکه ژوندی مړی، له خانه بېگانه. پاپ
يو ډول سپين لباس راکړ، واغوستلم. بيا يې يو کتاب
راواخيست او د موسيقۍ په څېر الفاظ يې ويل. له ما يې
غوښتنه وکړه چې ويښتان مي وخريلم.

زه چوپ وم. سر مي ټيټ کړ. هغه زما ويښتان وخریدل.
يوه يوه تار، زما له عزت، غرور او ايمان سره پرې
کېده.

لوزينا هم دعاگانې تکرارولې. پاپ له مانه هم وغوښتل،
ما هم تکرار کړل. خو حل دا الفاظ وويل، تر څو يې ويل:

"ته نور زمور له مور يې، زمور ايمان، زمور لاره،
زمور مذهب."

زه لا نه وم راوینښ شوی چې لوزینا را نږدې شوه، د
شربتې شونډو سره يې زما شونډې لمس کړې. دا شیبه وه
چې زما وجدان، زما الله، زما محمد، زما یاسمین... ټول
يو حل بیا په زړه کې راپورته شول.

سترګې مې ورواړولې، خو هغه بنایسته انجلۍ راته اوس
يو فاحشه بنکارېده. بدشکل، بدرنگه، بدبو.

زه بې اختیاره پورته شوم، لوزینا مې له ځان نه وشړله.
هغه چیغه کړه، ناره يې وهله:

"محمد! مه ځه! ته خو ژمن وي!"

خو زه روان وم. له کلیسا وتبنتم، دروازي ته منډه وم، له
هغه لعنتي ځایه مې ځان خلاص کړ.

چې هوټل ته راورسېدم، د هندارې مخې ته ودرېدم. خپل
خريل شوی سر مې وکوت، سترگې مې وریځي وې،
زړه مې مات و.

اوبنکې لکه باران بهېدې. پټ پټ مې له ځانه وپوښتل:
"ايا دا زه يم؟ ايا زه محمد يم؟ ايا زه هماغه يم چې ويل به
مې رب مې الله دی، رسول مې محمد دی؟"

زما هماغه محمدي وجدان راوینس شو. زه پر ځان
ږغېدل:

"ايا زه کافر شوم؟ ايا زه هغه یاسمین ته بیا مخ ورنسکاره
کولی شم؟"

ما ته د مور، د وکیل، د احمد خبرې را یادي شوي.
وکیل به ويل: "يا محمده، د بدې خاتمي نه ځان ساته..."

ما خپل سر ته لاس ورکړ، هېڅ وینسته نه وو، یوازي شرم، گناه، او پښېماني.

له زړه مې وپوښتل:

"ایا الله به ما وبخښي؟ ایا دا ټول گناهونه، دا ټول خیانتونه به عفو شي؟"

خو بیا مې احساس وکړ... دا چې اوس ژاړم، دا چې زاری کوم، شاید هماغه د بخښني پیل وي.

د کلیسا له هغه توري تجربې وروسته، ما خان غوندي یو لرگی محسوساوه چې د زلزلو، طوفانونو، او اورونو له منځه تېر شوی وي، خو اوس هم ولاړ وي، خو سوځېدلی، ماتو شوی، بی روحه.

ما خپل سر ته لاس یووړ، لا هم وینستان مې نه وو... دا خالي سر، لکه د شرم نښه، لکه د بغاوت نښانه، زما په ټوله وجود نښتی و. خو همدلته، همداسې دردمن، ناچاره، یوه خاطره زما ذهن ته راغله. یوه وړه، خو سپېڅلي

صحنه: زما د مدرسې استاد، يو ډېر زړور، ډېر ديندار،
ډېر مهربان انسان، به هميشه ويل:

< "بيا هم که انسان تر تورو تيارو تېر شي، خو که توبه
يې د زړه له گُرو وي، رب يې ببني. دا د الله ذات دی،
رب العالمين."

دا خبره لکه د باران څاڅکی زما وچ وجود ته ولوېدله.
ژر مي ځان راپورته کړ، د هوټل له کوټې ووتم، له خلکو
پټه د تشناب خواته منډه مي کړه. هلته مي خپل ټول بدن
پاک کړ، غُسل مي وکړ، او پخپله سينې باندې مي لاس
کښېښود، د زړه درزا مي اورېده. داسې درزا لکه له
شرمه چيغه وه.

"أستغفر الله ربي وأتوب إليه..."

دا جمله می بیا بیا وویل، ژبه می ونه سترې، شونډې می وچې شوی، خو زړه می نه مایوسېده. کله می چې غسل پای ته ورساوه، خپل تنکی بدن می وچ کړ، جامې می بدلې کړې، یوه اوږده ساه می واخیسته، او خپل مخ می هندارې ته ونيوه.

هاته ما یو بل انسان ولید... نه هغه محمد، نه هغه گناهکار، بلکې یو پریشانه، خو راویښ شوی بنده.

سجاده می واچوله، د توبې لمونځ می وکړ. تندي می سجده ته داسې ولگاوه لکه ټوله نړی می چې پرې وزنېدلې وي. دا سجده اوږده وه، ږکه وه، خړې وه... خو رڼا ته لاره وه.

له لمونځ وروسته می د قرآن کریم جلد خلاص کړ، په اوبنکو می پانې لنډې شوې. هغه ایتونه می تکرار کړل چې پکې الله تعالی بښنه، مهرباني، او توبه ذکر کړې وه.

"قل يا عبادي الذين أسرفوا على أنفسهم لا تقنطوا من
رحمة الله..."

"ووايه! ای زما بندهگانو! هغوی چی پر حان ظلمونه
کړي دي، له الله د رحم نه مه ناهېده کپړی!"

دا آیت زما د زړه دروازي پرانيستي. اوبنکي مي نه
تمېدي، خو دا وار د درد نه، د امید وي.

شپه ورو ورو تېرېده، او وخت داسې پرمخ روان و، لکه
يوه بلې نړۍ ته مي چې روان وي. ناڅاپه دروازه
وتکيده، وکیل و. دروازه چې خلاصه کړه، چېرانه يې
راته وکتل.

"محمد؟ دا ته يې؟ دا ولي دا حالت دی؟ څه شوي دي؟"

زه چوپ وم. د ده د سترگو تنده، زما له سکوت نه نور هم
لړزېدله. خو زه ورو ورو، له ساه سره، هر څه ورته

ووېلم. ما خپل ټول درد، گناه، کلیسا، توبه، او د خپل رب
در ته بېرته ورگرځېدل ورته بیان کړل.

وکیل یوازي چوپ و، نه یې سترگې روښانه وې، نه یې
خبرې شوي. خو کله مې چې وویل:
"زه اوس همدا شپه خپل وطن ته ځم... نور هلته زما ځای
نشته."

نو سمدلاسه یې تلیفون راواخیست، آنلاین یې ټکت
واخیست. الوتکه د شپې ۱۱ بجې وه.

زه د سفر لپاره چمتو شوم، بېرته خپل زړه، خپل ایمان،
خپل ټول هویت سره یم روان شوم. مخکې له وخته مې
وکیل ته مخ واراوه، لاس مې ورته اوږد کړ، او د زړه له
کومې مې وویل:

"بېننه غواړم. زما له امله تا ډېر څه وگالل."

هغه هم سترگې راډکې کړې، هيڅ ونه ويل، يوازي يې ما تر هوایي ډگره ورسولم.

په الوتکه کې چې کېناستم، آسمان ته مې وکتل، له شفافو کرکیو مې د شپو ستوري، او د زړه تور تم ولید. ژړا مې راووته، په ساه ساه مې دا دعا تکراروله:

"يا الله، ايا ته به ما بښي؟ ايا زه د بښني وړ يم؟"

شپه تېره شوه، او سهار اذان وشو. الوتکه د افغانستان په هوا د اذان له نغمو سره راکښته شوه. دا اذان، دا اواز، دا وطن، لکه د مور آغوش، لکه د معشوقې غېږه، لکه د رب دعوت.

يو ټکسي مې ونيو، ځان مې تر کوره ورساوه. اووه بجې وې. دروازه مې ورو ورو وټکوله. دروازه چې خلاصه شوه، کوچنی ورور مې احمد مخ ته راغی.

خو زما پر وړاندي یو بورنووونکی حقیقت ودرېد...

د هغه چپه لاس د بدن له نیمایي سره نه و.

د زړه نه مې د زلزلو غږ پورته شو. احمد مې حیران سترگو ته وکتل، ماشوم وو، خو خبرې یې د انسان روح وژني:

< "لالا... زما لاس بېرته راکړه... زه نور شوخي نه کوم، قسم خورم..."

زه ټکان شوم. ټوله دنیا را باندي چپه شوه. دا یوه خبره، دا یوه چيغه، دا یو ټپ... زما زړه ټوټه ټوټه کړ.

مور مې له کوره راغله، چيغه یې وکړه:

"محمدہ! تہ یی؟"

بیا یی منڊہ راوہ کرہ، ما یی پہ غیڙ کی و نیوہ، ما ہم خان
ورته و غورخاوه. ژړا، بخښنه، مینه، ټول په یوہ شیبہ کی
سرہ گډ شول.

ما چیغہ کرہ:

"موری، زہ بښنه غوارم. زہ نور د خپل رب نافرمانی نہ
کوم. زہ به تا بیا هڅکله خفه نہ کړم."

یاسمین هم راووتله، مور یی هم ورسره وه. دا ننداره یی
ولیده. یاسمین ژړل، خو له وجدان سره په کشمکش کی
وه. غوښتل یی ما په غیڙ کی ونیسی، خو یو څه د شرم،
د حیا، د زخم، د فاصله اجازه نہ ورکوله.

زه ورته هم نہ شوم کتلی. سر می ښکته و، او په ژړا ژړا
می وویل:

"بخښنه غوارم... له ټولو..."

بیا می مور ته مخ واراوه:

"موري، دا احمد ته څه شوي؟ ولي لاس نه لري؟"

مور می، چې سترگی یې له اوبنکو ډکې وې، ورو وویل:
"هغه ورځ، چې ته پرې غوسه شوې وې، ډېر سخت دي
وواهه. له هماغې ورځې یې لاس درد کاوه. کله چې
ډاکټر ته مو یووړ، هغه وویل: هډوکي یې تور شوي،
ماتي خو نه وو، خو سخت ضربه لیدلې و. ډېر کوبنبن
مو وکړ چې د لاس ژغورلو بله لاره پیدا شي، خو امکان
نه و... مجبور شو، لاس پرې شو. زما ماشوم، خوار،
معیوب شو..."

زه چوپ وم... خو له سترگو می داسې اوبنکې بهېدې،
لکه هره قطره یې د احمد د لاس بدله وي.

د مور له خولي دا خبره واورېدم چې احمد بي لاسه شوی، نو يوازي يو شېبه پاتي وه چې زه بيهوشه شم. د سترگو رنارانه لاره، ساه مي تنگه شوه، بدن مي سرپري پيل شو، حكه دا هم زما گناه وه. دا هم د هغه توري تپري شپي نتيجه وه چې ما پکې د گناه زهر خوړلي وو.

ما چيغې ووهلې، او له خپلو سترگو مي پرده پورته کړه، مور ته مي وکتل، خو ژبه مي چوپ وه. د زړه له کومي مي ژړا پيل کړه، داسې ژړا لکه د يو يتيم ماشوم چې د خپل مور جسد ته گوري.

مور مي حيرانه وه، ويل يې: "زويه، څه پيښه ده؟ ولي داسې بي خبري راغلې؟ ولي داسې ژاړې؟"

ما سر تپت کړ، او لکه مجرم، لکه گنهگار، لکه څوک چې د خپل ځان سزا غواړي، ورته مي وويل:
"موري... زويه دي گنهگار دي. ما د خپل رب نافرمانی کړې وه... ما د خپلي کورنۍ، د خپل پلار، ستا، احمد،

حتی د خپلې مینې یاسمین حق تلف کړی و... خو اوس
می سترګې خلاصې شوي."

هغې په حیرت سره ما ته وکتل، لاس یې زما پر سر
کېښود، او یواځې دا یې وویل:

"خدای دې وبخښي زویه... که ریښتیا توبه کړې وي، نو
خدای ډیر مهربانه دی."

سبا ته می د خپل وفات شوي پلار د قبر زیارت وکړ.
قسم دی، چې کله می د هغه پر قبر سترګې ولګولې، زما
وجود درز درز شو. ما پلار ته وژړل، داسې وژړل لکه
ماشوم، او ویل می: "پلار جان، زه بیننه غواړم. زه
پښېمان یم. ما ستا هغه زوی نه وم چې تا غوښتلو... خو
اوس غواړم هماغه شم!"

ټول کسان حیران وو، ځکه زه لکه یو بل محمد شوی وم.

اوس به مي هر لمانحه ته جماعت ته منډه وهله، شپي به مي د قرآن كريم په تلاوت تېرولي. د توبي لمونځونه، د سجدي زاري، د زړه له کومي دعاوي مي په شپه او ورځ رواني وي. ياسمين ته مي وويل: "ما ته لږ وخت راکه... زه غواړم دا مينه حلاله کړم. زه غواړم ستا د ميني حق ادا کړم. خو اول بايد د خپل رب حق ادا کړم."

يوه مياشت تېره شوه. خو زما زړه لا هم زخمي و، وجدان مي لا هم اور و، حکه ما احمد ته دا درد ورکړی و. کله به چي احمد را ته نژدې شو، سخت به مي په غېږ کي نيوه، بڼکل به مي کړ، او سترگي به مي اوبڼکي شوي. "احمه، بخښنه وکړه، لا لا دي ډېر لوی ظلم درسره کړی... ته خو کوچنی وي، ته خو معصوم وي..."

يوه ورځ، کله چي د سهار لمونځ نيږدي و، د محمد مور د کوټي خواته لاره خو زوی يې راويښ کړي. د کوټي

دروازه یې ورو خلاصه کړه. داخله چې شوه، نو یوه نازکه، خو خاصه خوشبویه فضاء یې پوزه ته ورسېده. کوټه نیمه تیاره وه، محمد پر خپل بستر پروت بنکارېده. هغې فکر وکړ چې شاید تشناب ته تللی وي، نو تم شوه، هماغلته کښېناسته.

خو څو شپې وروسته، چې سترګې یې له یو څه روښانه شوي چاپیریال سره عادت شوي، محمد یې تر سترګو شو. هغه په سجده پروت و — نه بستر ته، بلکې د لمونځ پر مسله باندې، لکه یو څوک چې د خپل رب دربار ته د زړه ټول راز ویلی وي... خو هېڅ حرکت یې نه کاوه.

مور یې ورو، نرمه چیغې وکړه: "محمد... خو ځواب نه و. بیا یې د زوی اوږه وښوروله، محمد لږ خوا ته ولوېد، بې حرکتې. هلته پوه شوه... هلته درد و، هلته د زړه نه ختمېدونکې سوځیدنه وه — زوی یې تللی و.

یوه چيغه يې وکړه. ژړا يې پورته شوه، لکه د غره چيغه.
ټول کور پرې راټول شو. ژر دا خبره خپره شوه چې
محمد، هغه خوان چې د نفس جهاد يې کړی و، د خپل
خالق حضور ته په سجده کې رسېدلی و. یو شهيد، یو
توبه‌گار عاشق، یو مجاهد... نور نه و.

وروسته يې مور ته معلومه شوه چې هغه بڼکلي بوی،
کوم چې د کوټې د دروازي سره سم يې پوزه ته رسېدلی
و — دا د محمد د روح عطر و، کوم چې د ملایکو په
بدرگه آسمان ته ختلی و.

ياسمين، هغه نازولي خو ژور زخمي زړه لرونکې ياره،
د محمد جسد ته راوړسېده. سترگې يې له اوبڼکو ډکې
وې. پر جسد يې حان و غورخاوه. ژړا يې پورته شوه، له
سینه يې نعره راوتله. لوي لوي خاندي يې وهلي، داسې
لکه د يتيم زړه چيغه.

غرمه شوه. ټول کلي خبر شو چې محمد، د توبي او رجوع نښه، د ريښتيني توبه کوونکي ژوند ننداره وکړه. الله جل جلاله ورته داسې مرگ ورکړ، چې د اولياؤ نښه يې لرله.

په جنازه کې گڼ خلک شامل وو. د خاورو اړولو پر مهال، يو تن د قرآن کریم له سورة الفجر نه دا مبارک آيتونه تلاوت کړل، داسې چې هر څوک يې د زړونو له تله اورېدل:

"يا أَيُّهَا النَّفْسُ الْمَطْمَئِنَّةُ، ارجعي الى ربك راضيةً مرضيةً، فادخلي في عبادي وادخلي جنتي."

د دې مبارکو آيتونو پښتو ژباړه داسې ده:

"اي ډاډمنې (او آرامه) نفسي!

خپل رب ته راوگرځه، داسې حال کې چې ته ترې خوښه
يې، او هغه له تا خوښ دی.
نو زما د بندگانو له ډلې سره ننوځه،
او زما جنت ته داخله شه."

(سورة الفجر، آیتونه ۲۷-۳۰)

دا آیتونه د مؤمنو روحونو د ستړي سفر تر پای د الله جل
جلاله د مهرباني یوه ژوره نښه ده.

هو... محمد، هغه لار ورکی حوان، بلاخره خپل رب ته
راستانه شو — راضي او مرضي. او رب یې، د خپلې
مهرباني په دروازه کې ورته وویل: "ننوځه زما جنت
ته."

په درنښت ستاسو کشر ورور
(ډاکټر : عتيق الله ژمن)

پاي

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**